

ΕΤΟΣ Β'

15 Ιανουαρίου 1925

Αριθ. Τεύχους 11 ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡΑΧΜΕΣ 2.50

Προσωρινά Γραφεία
Πατησίων 26 - Αθήναι

“Η Τέχνη”

Εικονογραφημένη

ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

“Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΗΣ ΓΕΦΥΡΑΣ”

... Μία γυναίκοβλα με κομψή σιλουέττα, βάδιζε μπρός από μένα σὲ μιὰ γέφυρα τοῦ Σηκουάνα, κατὰ τὸ ΚαστιέΛατέν..

... Ἡ Ζοζετα ἄργισε νὰ γόνιται... Ἐγὼ κοιμήθηκα χαπλωμένος στὴν πολυθρόνα μου ..

ΧΡΙΣΤΟΣ ΔΝΕΣΤΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

III III III ΕΤΟΣ Β' ΑΘΗΝΑΙ 15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1925 ΑΡ.ΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΕΣ ΝΥΧΤΕΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΗΣ ΓΕΦΥΡΑΣ

Μάνου Κέλλα

Τὰ σκίτσα τοῦ διηγήματος, ἀπεστάλησαν εἰς τὴν «Ἑλλ. Τέχνη» ἀπὸ τὸν διακεκριμένον Παριζιάνον καλλιτέχνην P. Zogrés.

Πολλὲς φορὲς θέλησα νὰ συζητήσω μὲ τὸν ἑαυτό μου ἂν μιὰ γυναῖκα ποὺ κυλιέται στὸ βουρκο τῆς πορνείας, κυλιέται ἀπὸ ἀνάγκη ἢ ἐπειδὴ ἡ φύσις τῆς

... Μιὰ γυναικοῦλα μὲ κομψὴ σιλουέττα, βάδιζε μπρὸς ἀπὸ μὲνα σὲ μιὰ γέφυρα τοῦ Σηκουάνα, κατὰ τὸ Καρτιέ Λατέν...

τῆ σπρώχνει σ' αὐτό. Μὰ ποτέ μου δὲν μπόρεσα νὰ φθάσω σ' ἓνα συμπέρασμα θετικό. Γνώρισα γυναῖκα ποὺ πουλοῦσε τὸ κορμί της γιὰ νὰ δώσῃ ψωμί στὰ ὄρφανά της ἀδερφάκια, κι' ἄλλη ποὺ μὲ λεφτά, μὲ θέσι κοινωνική, μὲ ὅλα τέλος πάντων τὰ καλά της, ζητοῦσε κάθε βράδυ ἀπὸ καπρίτσιο κι' ἓναν καινούριον ἔραστή.

Καὶ ἀκόμα ἄλλες πολλές, ποὺ τις ἔκανε νὰ κυλιῶνται στὴ λάσπη τῆς ἀτίμωσης ἢ ἐξοικονόμησι τοῦ καθημερινοῦ τους, κι' ἄλλες ποὺ ὁ ἐγωϊσμός, οἱ ὁρμές τοῦ κορμοῦ τους, τὸ λοῦσο, τὸ καπρίτσιο, ἢ ἐκδίκησι ἑνὸς ἄλλου, ἢ φιλοχρηματία, ἢ μόδα, μιὰ ἐκμανλίστρια!...

Μὲ αὐτὰ ὅλα βέβαια δὲν μπορούσα ὥστε νὰ βρῶ ἐκεῖνο ποὺ θὰ μ' ἔκανε νὰ μορφώσω κάποια γνώμη γιὰ τὴ γυναῖκα ποὺ μακρυνά ἀπ' τοὺς νόμους τοὺς κοινωνικοὺς μοιράζεται μαζί μας τὴν πιὸ βαθεῖα τῶν αἰσθήσεών μας ἡδονή. Κι' ἀκόμα, ἂν τὴν ἡδονὴν αὐτὴ πραγματικὰ τὴ μοιράζεται μαζί μας, ἢ ἂν μᾶς τὴν δίνῃ ἀπὸ οἶκτο, ἀπὸ ἀγάπη, ἀπὸ καπρίτσιο, ἢ ἔξαναγκάζεται κτηνώδεια ἀπὸ κάποια περίστασι ζωϊκὴ ἢ ψυχικὴ!...

Καὶ χθὲς τὸ βράδυ γυρίζοντας ἀργὰ σπιτι μου

βοήκα ἀκόμα τὴν ἀποψι τοῦ ἴδιου θέματος, περνω-
τας μιὰ γέφυρα τοῦ Σηκουάνα κατὰ τὸ Καρτιέ Λα-
τέν. Μιὰ γυναικοῦλα μὲ κομψὴ σιλουέττα βάδιζε
πάνω στὴ γέφυρα λιγα βήματα ἔμπρὸς ἀπὸ μὲνα.
Περπατοῦσε ἀργὰ μέσα στὸ χιονιά, ποὺ λὲς κι' ἔκανε
εὐχάριστο περίπατο μέσα στὴν λιπαράδα. Αὐτὸ βέβαια
δὲν μ' ἐξέπληξε καὶ πολὺ. Ἰδιες γυναικοῦλες συναν-
ταίε κανεὶς κάθε δυὸ βήματα στὴς γέφυρες καὶ κατὰ
μῆκος τοῦ Σηκουάνα. Εἶνε οἱ καλόβολοι «roules»
ποὺ γιὰ πολὺ λίγα χρήματα δὲν ἀρνιοῦνται καμιά...,
μὰ καμιά ἡδονή!

Μὰ ἡ γυναικοῦλα τῆς χθεσινῆς νυχτιᾶς δὲν ἔμοιαζε
καθόλου μὲ τις συνηθισμένες «roules». Αὐτὲς ἔχουν
τοῦλάχιστον ἓνα κοντὸ κατὰ προτίμησι μαντῶ. Ἔχουν
καὶ κάποιο σκέρτσσο στὸ περπάτημά τους, κᾶτι τέλος
πάντων ποὺ ἔλκυει ἐκεῖνον ποὺ διαθέτει τὰ πέντε ἢ
δέκα φράγκα ἀπέναντι μᾶς τρελλῆς νύχτας σαρκικῶν
ὀργίων.

Μὰ οἱ γυναικοῦλες ἐκεῖνες ἔχουν καὶ τὰ χεῖλη φω-

... Ἡ Ζοζέτα ἄρχισε νὰ γδύνεται... Ἐγὼ κοιμήθηκα ξεπλω-
μενος στὴν πολυθρόνα μου ..

τιὰ κόκκινα ἀπὸ τὸ «rouge» ποὺ δὲν τοὺς λείπει
ποτέ ἀπ' τὸ τσαντάκι! Ἡ γυναικοῦλα τῆς γέφυρας
τοῦ Καρτιέ Λατέν δὲν εἶχε τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτὰ...
Πλησιαζοντάς τὴν κάτω ἀπ' τὸ ἠλεκτρικὸ φανάρι τῆς
ἄκρης τῆς γέφυρας, εἶδα ἓνα συμπαθητικὸ μουτρούκι,
ἄβαφο, χλωμό, περισσότερο σεμνόν, ἐκφραστικό...

Μοῦ χαμογέλασε κι' ἄνοιξε τὸ στοματάκι του κᾶτι
νὰ μοῦ πῆ...

Μὰ μοῦ μίλησε τόσο σιγανά, τόσο, μᾶλλον ντρο-
παλά, ποὺ ἀπ' τὴς δύο-τρεῖς λέξεις π' ἄφησε νὰ τῆς
ξεφύγουν, δὲν ξεχώρισα παρα ἓνα ἀσθενικὸ «Mon-
sieur»!...

Ένα λοξό βήμα και των δυό μας, μᾶς ἔφερε πολὺ κοντὰ τὸν ἕνα στὸν ἄλλον... Ὑστερα ἀπ' ὀλίγο μὴ μιλῶσε λίγο θαρραλέα :

Ἔχω ἀπὸ προχθὲς νὰ βάλω κάτι στὸ στόμά μου, κ' ἀπόψε δὲν ἔχω ποὺ νὰ κοιμηθῶ !...

Ἡμιονα σκοταμένος ἀπὸ δουλειά ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ μὲ κανένα λόγο δὲν θὰ ἐπιθυμοῦσα μιά γυναικοῦλα γιὰ τὴν νύχτα μου.

Μὰ ἡ Ζοζέτ —τὸ ὄνομά της— δὲν ἦταν χωρὶς ἐν διαφέρειν. Καὶ ἀκόμα, μιά γυναίκα, ποὺ ἕνας ἄνδρας δὲν μποροῦσε νὰ τὴν περιφρονῆσει εὐκολά. Περισσότερο φοσ-μέγκο, μὲ χαρακτηριστικὰ λεπτά, εὐγενικά, μὲ δέρμα λευκὸ σὰ γάλα ! Μὰ καὶ μὲ μιά φωνοῦλα τώρα καθαρή, γλυκειά, διαπεραστική, συμπαθητικὴ ἀκόμα.

Καὶ ὅμως μὲ ὅλα αὐτὰ ἡ μικρὴ κουκλίτσα, ἡ φτωχὴ, πεινοῦσε, εἶχε δυὸ μέρους νὰ βάλῃ ψωμί στὸ στόμα της καὶ δὲν εἶχε ποὺ νὰ κοιμηθῆι στὸ μεγάλο Παρίσι, στὸ πλούσιο...

Ἀληθινὰ τὴ λυπήθηκα.

Σὲ ἕνα μᾶρο ποὺ διανυκτέρευε ἐκεῖ κοντὰ καὶ ποὺ πήγαμε μαζί, πήρε καφέ-κρέμ καὶ χόρτασε μὲ σάντουιτς !

Ἡ ὥρα θὰ ἦταν περασμένες τρεῖς. Στὰ τροτουὰρ κανένας διαβάτης. Ποὺ καὶ ποὺ καμιά ἄτυχη roulet ἔκανε τίς τελευταῖες της βόλτες στὸ μπουλβάρ τοῦ Σέν- Μισέλ. Στὸ δρόμο τὰ ταξὶ κουβάλαγαν στὰ σπῆτια τους τοὺς γλεντζέδες τῶν καμπαρὲ τῆς Μον-μάρτης.

Μέσα στὸ χιονιᾶ, πείραμε μὲ τὴ Ζοζέτ τὸ δρόμο γιὰ τὸ σπίτι μου. Ἀκουμπισμένη στὸ μπράτσο μου, σέρονταν λαρὰ περπατοῦσε !...

Μετὰ πέντε λεπτὰ ἔπερτε ξερὴ ἀπ' τὴ κούρασι καὶ τὸ κρῖο στὸ βαδουλὸ φωτιεῖγ τῆς κάμαρῆς μου.

Μολονότι δὲ μὲ τὴν «κεντρικὴ θέρμανσι» τὸ δωμάτιο ἦταν ἀρκετὰ ζεστό, ἄναφα καὶ τὸ τζάκι. Ἡ Ζοζέτ ζύγωσε τὸ φωτιεῖγ κοντὰ του κ' ἀπλωσε τὰ πόδια της κοντὰ στὴ φωτιά. Τὴν πλησίασα. Τὰ γαλανὰ ἐκφραστικά ματάκια της μὲ κυκλοῦσαν τώρα μ' εὐγνωμοσύνη. Φαίνονταν πὼς κολυμποῦσε μέσα σὲ κύματα εὐτυχίας. Ἄπλωσε τὰ χέρια της στὸν ὄμο μου καὶ ἀνασηκώθηκε νὰ μὲ φιλήσῃ !... Τραβήχθηκα... Ἔνα φιλή, ἕνα χᾶδι ἀπ' τὸ δυστυχισμένο ἐκεῖνο πλάσμα εὐρισκα πὼς θὰ 'ταν βεβήλωσι τῆς φιλοξενίας μου. Μὰ αὐτὸ ἡ Ζοζέτ δὲν τὸ ἀντελήφθηκε. Τὸ πήρε γιὰ προσβολή. Καὶ φέρνοντας τὰ δυὸ χεράκια της στὰ μάτια ἄρχισε νὲ κλαίῃ...

—Μὰ Ζοζέτ, παιδί μου, δὲν ἤθελα νὰ σὲ προσβάλω, νά, πὼς λένε, δὲν ἤθελα, δὲν ἤθελα... διαμαρτυρήθηκε.

Τότε, σὰν νὰ κατάλαβε, μὲ κύτταξε βαθεῖα στὰ μάτια, πήρε τὰ χέρια μου στὰ δικά της κ' ἄρχισε τὰ τὰ φιλεῖ...

—Ἀχ κύριε, εἶμαι δυστυχισμένη. Καὶ νὰ ξέρατε. Μὰ ὄχι... Γιατὶ νὰ σᾶς κουράσω μὲ μιά ἱστορία ποὺ δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει... Καὶ θὰ θέλατε νὰ κοιμηθῆτε βέβαια, ἡ ὥρα εἶναι περασμένη... Σβύνετε τὸ φῶς γιὰ νὰ γδυθῶ...

Μιά ἱστορία λέει; Μὰ γι' αὐτὴν ἴσως τὴν ἱστορία της τὴν πλησίασα τὸ περισσότερο, γιὰ νὰ μάθω μιά ἱστορία ἀκόμα μᾶς γυναικῆς ποὺ πουλιέται, τὴν πήρα καὶ σπίτι μου...

—Μὰ ὄχι, μικρὴ μου Ζοζέτ, τῆς εἶπα ἀπεναντίας δὲν ἔχω ὕπνο καθόλου, 'πὲς τίποτε ὡς ποὺ νὰ ψήσουμε καμιά σοκολάτα... 'Πὲς μὴν ἱστορία, νά... τὴν ἱστορία σου ἂν θέλης!...

—Τὴν ἱστορία μου, τὴν ἱστορία μου λέει; Σᾶς ἀρκεῖ ἡ ἱστορία μου γιὰ ὅλα αὐτὰ ποὺ μοῦ προσφέρατε ἀπόψε; Νάταν ἀλήθεια σὰν κ' ἔσᾶς κ' ὁ ἄλλος κύριος ποὺ γνώρισα προχθὲς τὸ βράδυ στὴν ἴδια γέφυρα, νὰ ἦσανε καὶ ὅλοι ὄσους θὰ γνωρίσω!...

Πόσους ἀλήθεια κυρίους δὲν θὰ γνωρίσω ἀπὸ σήμερα! —'Αλλά, ὄχι, τί τὴ θέλετε τὴν ἱστορία μου;... Δὲν θέλετε καλλίτερα ἐμένα, τὸ κορμί μου; Τὸ κορμί μᾶς παρθένας ἀκόμα... Ἀλλοίμονο, προχθὲς τὸ βράδυ φύλαξα τὴν τιμὴ μου μὲ πάλι ἀπὸ τὸν ἄλλον κύριο ποὺ γνώρισα στὸ ἴδιο μέρος ποὺ μὲ γνωρίσατε καὶ σεῖς ἀπόψε. Μὰ αὐτὴ τὴ νύχτα!... Για νὰ ζήσω βλέπω πὼς πρέπει ν' ἀρχίσω νὰ πουλιέμαι...

Μιά κοινὴ «ouie» κ' ἐγὼ μιά κοκίττα!... Ἀλλὰ σβύνετε καλὲ μου κύριε τὸ φῶς... νά, δὲν εἶμαι συνηθισμένη νὰ γδύνωμαι μπρὸς σὲ ἄντρες!...

Ἄρχισα νὰ καταλαβαίνω. Τὴν κύτταξα μὲ οἶκτο. Νὰ μιά περίπτωσι ἐξαιρετικὴ γυναικῆς ποὺ πουλιέται, σκέφθηκα!

—Μὰ τί εἶνε αὐτὰ ποὺ λὲς τώρα Ζοζέτ; τῆς ψιθύρισα ἀπαλά, σφίγγοντας τὸ σγουρὸ κ' ὀλόξανθο κεφαλάκι της στὸ στήθος μου. Πὲς μου τί ἀλήθεια σοῦ συμβαίνει, πὲς μου, νὰ ὅπως θὰ μιλῶσε στὸν ἀδελφὸ σου!...

—Στὸν ἀδελφὸ μου λέει, στὸν φονηρὰ τὸν ἀδελφὸ μου; ποτέ, ποτέ...

—Ἐ, τότε στὸν πατέρα σου, στὴ μητέρα σου!...

Ἀχ ἀλλοίμονο, δὲν γνώρισα οὔτε πατέρα οὔτε μητέρα, ἕνα ὄραφανοτροφεῖο μ' ἀνάθρεψε... Καὶ τώρα θὰ μὲ ζήσῃ ἡ πορνεία, ἡ γέφυρα!... Δεκατέρες μέρους ζητῶ δουλειά, μὰ οὔτε γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί καὶ μιά γωνιά ὕπνο δὲν μὲ ποίονει κανένας! Καὶ εἶμαι τόσο ἀδύνατη! Καὶ εἶμαι τόσο ἀδύνατη!... Ἀλλά καὶ δειλὴ γιὰ νὰ πέσω στὸ ποτάμι!...

Τὰ λόγια της αὐτὰ ἀληθινὰ, μοῦ ματώσανε τὴν καρδιά.

—Μὰ Ζοζέτ, δὲν πρέπει νὰ μιλάς ἔτσι, οὔτε νὰ σκέφτεσαι αὐτὰ 'πὲς μου τί ἔχεις; Τί σοῦ συμβαίνει; Καὶ θὰ ἰδῆς πόσο καλὸς, πύσο χρήσιμος θὰ σοῦ φανῶ, τῆς εἶπα.

—Μὰ μὴ μοῦ ζητᾶτε ἄλλα ἀπ' ὅσα σᾶς εἶπα, νιώθω πόσον εἶσθε καλὸς. Ξέρω πὼς γιὰ νὰ ζήσω, γιὰ νὰ τρώγω ψωμί δὲν μπορῶ νὰ κρατηθῶ καθὼς εἶμαι, πρέπει νὰ γίνω πόρνη, πρέπει σὲ κάποιον νὰ δοθῶ!...

Καὶ σκίβοντας, ὥστε τὸ κεφάλι της νὰ πέσῃ στὰ γόνατά της, ἄρχισε ξανά νὰ κλαίει...

Καὶ μέσα στοὺς λυγμούς της :

—Σβύστε τὸ φῶς... Εἶμαι τοῦλάχιστον εὐχαριστημένη ποὺ θὰ πρωτοδοθῶ σ' ἐσᾶς, σβύστε το, θὰ-ζήσω ἀπ' αὐριο μιά πόρνη!...

Δὲν θέλησα νὰ ἐπιμείνω ἀκόμα κ' ἔσβυσα τὸ φῶς. Τὰ ξύλα ποὺ καίγανε στὸ τζάκι ἀπλώνανε γύρω μὴν ἀπαλὴ χλωμὴ ἀναλαμπή.

Ἡ Ζοζέτα ἄρχισε νὰ γδύνεται...

Ἔτσι χθὲς τὸ βράδυ κοιμήθηκα κοντὰ στὸ τζάκι, ξαπλωμένος στὴν πολυθρόνα μου...

Παρίσι 1925 μᾶνος κέλλας
ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

«Παθητικὴ μορφή»

Συντάκτης μας εὐρισκόμενος εἰς τὰς Ὁμονοιακὰς ὄχθας, ἤλθεισε παρὰ τῷ Καρνεϊῷ Ἀγορίῳ (Bourse Theatre) ἕνα πρόγραμμα θιάσου προφανῶς εὐρισκομένου καὶ δίδοντος παραστάσεις εἰς τὴν πόλιν τῆς Πελοποννήσου.

Ἐκ τοῦ ἐν λόγῳ προγράμματος, ἀναγγέλοντος τὸ δίπρακτον ἔργον τοῦ Πολ' Ἐρβιῆ «Ἡ Ἀνάκρισις», ἀποσπῶμεν τὰ ἐξῆς ἀμύμητα :

«Παρακλοῦνται οἱ κ. κ. Θεαταὶ δι' ἀπόλυτον ἡσυχίαν κατὰ τὴν παράστασιν διότι τὸ ἔργον ἔχει ψυχολογικὰ φαινόμενα παθητικῆς μορφῆς ἀποδιδόμενα ἀπὸ τὸν ἠθοποιὸν διὰ συσπάσεων τοῦ προσώπου».

Ἀλλοίμονον εἰς τὸ κοινὸν τῆς μικρᾶς αὐτῆς Πελοποννησιακῆς πόλεως, ἂν αἱ συσπάσεις τοῦ προσώπου τοῦ ἠθοποιοῦ ἦσαν ἐνεργητικαί. Παράξενος

ΠΑΣΧΑΛΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἡ ΑΝΑΣΤΑΣΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΙΚΟΛΑ

Τὸ ὄμορφο αὐτὸ χωριουδάκι εἶναι χρισμένο σὲ μιά ἀπ' τῆς κορφῆς τοῦ γρανιτένου βουνοῦ, ποῦχαν διαλέξει οἱ Θεοὶ τῆς μυθολογικῆς μας ἐποχῆς γιὰ κατοικία τους. Τὰ νοικοκυρεμμένα σπητάκια του, χρισμένα ορθμικὰ καὶ ὁμοίμορφα τὸ νὰ κοντὰ στ' ἄλλο καὶ φρεσκοασπιρισμένα ἀπ' τὴν Καθαρὴν Τρίτη, λαμποκοποῦσαν δλοκάθαρα στὴν ὀλόασπρη κορφοῦλα τοῦ Ὀλύμπου καὶ μοιάζανε, βλέποντας ἀπὸ πελαγοῦς, περιστέρια καὶ ἄλλα ἀσπροποῦλα ποὺ στὴν χρισμένη αὐτὴ κορφοῦλα κατέβαιναν νὰ ξαποστάσουν, γιὰ νὰ συνεχίσουν, ποῖος ξέροι πῶς μεγάλο ταξίδι.

Τὸ χιόνι ποῦχε πέσει προχθὲς, ὁ ἀδύνατος ἀνοιξιότικος ἥλιος δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ τὸ διαλύσῃ καὶ ἡ ἀσπράδα του στ' ἀντιφάγγισμα τὰ γαλανῆς σκοτεινιάς τ' οὐρανοῦ, ἐφώτιζε μὲ μιά γλυκὰ ἀχνάδα, τὸ γέρικο βουνὸ μὲ τῆς ἕνα σωρὸ ψηλότερες κορφῆς του. Στὴν ἀντικρινὴ ψηλότερη κορφῆ ποὺ χωρίζεται μὲ μιά μικρὴ κατωφερικὴ χαράδρα, εἶναι χρισμένο σημοκλήσι καὶ λίγα βήματα παρέκει τὸ κοιμητήρι τοῦ χωριοῦ. Ὁ Γερονικόλας ποὺ ἀπὸ σαράντα χρόνια βροσκοταν σ'τὸ ρημοκλήσι αὐτὸ, τῆς τελευταῖες τρεῖς χρονιῆς δὲν ἔμφορεσε ὁ δυστυχῆς ἀπ' τὰ ὄδονταπέντε του χρόνια, νὰ ξεμυτίσῃ γιὰ νὰ πάρῃ τὸν ἀπότομο κατηφορικὸ δρόμο γιὰ τὸ χωριό. Μὲ τὴ σκέψῃ πὼς θὰ βλεπε τὸ μοναχικὸ του συγγενῆ, τὸ γυιὸ τῆς πεθαμῆνης μοναχοκόρης του τὸ Θᾶνο, ποῦχε γυρῆσει ἀπ' τὰ ξένα καὶ τοῦ γράφει ἀπ' τὴ χώρα πὼς θ' ἄρτῃ νὰ κἀνῃ ἀνάστασι μαζί του, σηκώθηκε ἀπ' τ' ἀγερένιο του τὸ στρώμα ἀπ' τῆς ἐνιά, ἔψησε στὸ τζάκι ἕνα σκουτέλι καφέ καὶ σὰν ἔβλεπε πὼς ἦταν ἀνωρὶς ἀκόμα γιὰ νὰ σημάνῃ τὴν καμπάνα, ἔψησε καὶ δεῦτερο.

Σ'τὸ ἐρημικὸ κελὶ του, ποὺ φωτιζόνταν μονάχ' ἀπ' τὴ λάμπῃ τοῦ τζακιοῦ, στ' ἀνατολικὸ μέρος ἦταν ἡ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ καὶ μπρὸς σ' αὐτὴ ἕνα μικρὸ καντηλάκι ποὺ τρεμόσβυνε φέγγοντας ἀδύνατα τὴ παλιὰ εἰκόνα. Μιά προαίσθησι μαυρῆς θροναζόνταν ἐπίμονα στὸ γέρικο κεφάλι του. Τὶ εἶχε αὐτὸ τὸ εὐλογημένο καντήλι; Δυὸ φορὲς τὸ ἄλλαξε, τὸ πλυνε τὸ ποτήρι, τὸ νερὸ ἦταν καθαρὸ, τὸ λάδι ἦταν σὰν κεκριμπάρι, ἀπ' τὴν καλλίτερη σοδιά τοῦ ὀρημοκλήσιου, τὸ φυτίλι;... ὅσο γι' αὐτὸ ἦταν βέβαιος, τὸ πρόσεξε, ἦταν στεγνὸ κ' ἀπ' τὸ πῶς διαλεχτό. Αὐτὸ δὲν τὸ 'χε γιὰ καλὸ σημάδι. Πίνοντας τὸ δεῦτερο καφέ του κύτταξε μὲ κάποια φοβισμένη ἀπορία τὸ καντήλι. Ἔτσι ἐσχάστηκε ὥρα πολὺ κ' ἕνας ἀόριστος φόβος ἐπέβη ἐπὶ τὴν ψυχὴ του.

Τὸ ξυπνητήρι ποῦταν κορδισμένο γιὰ τίς 10 1/2 ὄριος νὰ χτυπᾷ κ' ὁ Γερονικόλας τρομαγμένος ξύπνησε θαρραλεῖς ἀπὸ ἕνα βαρὺν ὕπνο. Ἐοριξε ἐπάνω του τὴ βαρεῖα κίττα κ' ἀφοῦ ξύπνησε τὸν Παπαλίαν ἀνεβῆκε στὸ μικρὸ ξύλινο καμπαναριὸ καὶ μὲ τὰ κοκκιλιάτικα γεροντίστικα χέρια του, χτυποῦσε τὴ μοναχικὴ καμπάνα.

Τὰ τζάκια τῶν μικρῶν σπητιῶν φωτίστηκαν ὅλα μὲ μᾶς, λὲς καὶ τὸ φῶς ξεχύθηκε στὰ σπητάκια αὐτὰ μὲ τὸ πάτημα ἐνὸς κουμπιοῦ. Τὰ τζάκια σὲ λίγο ἄρχισαν νὰ καπνίζουν. Καὶ τὸ πῶς φτωχόσπητο εἶχε

κάτι νὰ προετοιμάσῃ γιὰ νὰ φᾶνε σὰν θὰ γύριζαν ἀπ' τὴν ἀνάστασι. Τὰ φιλοκομμένα ἀντέριακα ὀιχτήκαν στὸ στονακί πούβραζε νερὸ μὲ πάχος γιὰ τὴ μαγερίτσα. Σὲ κάθε σπητὶ ἔμεινε καὶ μιά γυναικοῦλα γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν ἀσπητῆ. Κόκκινα αὐγά καὶ μερικὰ μὲ τὴν εἰκόνα τῆς ἀναστάσεως, τυράκι, μιά σαλάτα, τσίπουρο, κρασάκι, ἀρραδιάστηκαν στὰ χαμηλὰ στρουγυλὰ τραπέζια.

Δὲν ἐξενοῦσε ὅμως κανένα σπητὶ τὸ Γερονικόλα, —Ποῦ εἶσι Μαρίγια. Αὐτοῦν' τοῦ μαντύλι, εἶνι γιὰ τὸ Γερονικόλα.

—Πάνου, τὰ πήρις τ' αὐγά τοῦ Γερονικόλα;

—Χαλασιὰ μ' τὸνν ἔχασα τοὺν Γερονικόλα! Ποῦ τὸ 'χεις μάννα μ' τὸ σακκοῦλι μ' τ' αὐγά;

—Νὰ κόρη μ' κὶ πὲς του προσηνήματα.

—Αὐτοῦν' τὸ τσίπουρο νὰ τοῦ πιῇ σ'τὴν ὑγειὰ τοῦ γυιόκα μ' ποῦνι στὰ ξένα.

Κι' ἔτσι, ἀπὸ κάθε σπητὶ μὲ κάτι στὰ χέρια γιὰ τὸν Γερονικόλα, τὰ κορίτσια μὲ τῆς γυναικῆς μπροστὰ καὶ οἱ γεροντοὶ μὲ τὰ παλληκάρια ἀκλουδιώντας, ξεκίνησαν γιὰ τὸ ρημοκλήσι ποὺ λὲς κ' ἦταν ξελαμπαδισμένο ἀπὸ τὰ πολλὰ κερὰ καὶ τὰ δυὸ μεγάλα μανουάλια ποὺ 'κααν μπροστὰ σ' τὴν μικρὴ του πύλη.

—Ποῖον νᾶν' ἐφτοῦν τοῦ παλληκάρι; Τοῦν ξέροι καμιά σας;

—Λὲν 'ποὺς εἶν' ἀγγόνι τοῦ Γερονικόλα. Ἡορθ ἀπ' τὴν ξενητιά.

—Κι' ποὺ κονάκιψι;

—Μ' φαίνητι στὴ χώρα.

—Γιάς δὲς τουν τί παλληκάρι ποὺ εἶνι! Κὶ πὼς τρέχει; σὰν τσακίλι!

—Χαρὰ στὴν τύχη τοῦ Γερονικόλα νᾶχη τέτοιον νῶ νὰ τ' κλεισῃ τὰ μάτια.

—Ξιέρεις κυρὸ Δημήτρηνα; Λιὲν πὼς ἐφρι μῆρα μὶ οὐρά κὶ πὼς... θὰ παντρολοηθῆ στὸ χωριὸ μας.

—Χαρὰ στὴν τύχη τῆς κοπιλλιάς ποὺ θὰ τοῦν ἱέπρωι.

Ἡ ἴδια σχεδὸν συζήτησι γίνονταν καὶ πίσω στοὺς ἄντρες, ὡς ποὺ μπήκανε πιά στὸ ἴσιωμα τοῦ ρημοκλήσιου.

Τὸ μάτι τοῦ Γερονικόλα, ποὺ παρ' ὅλα τὰ βαθεῖα γεράματα ἔκοβε σὰν ἀστρείτης, ἀγνάντεψε στὸ χιόνινο σκέπασμα τοῦ βουνοῦ μιά σκιά, ποὺ γλυστροῦσε σαρφαλώνοντας ἀπὸ πέτρα εἰς πέτρα γιὰ ν' ἀνέβῃ. Δυστυχία του ἦταν αὐτό. Δὲν μποροῦσε παλληκάρι τοῦ χωριοῦ νὰ ξεγελασθῆ τόσο ἀπ' τὸ χιόνι καὶ νὰ χάσῃ τὸ μονοπάτι. Ἦταν ὁ Θᾶνος, γιατί διέκρινε στὸ σκοτάδι πὼς φοροῦσε φράγκα. Ἀλλοίμονο, ἦταν τ' ἀγγόνι του ποὺ κινδύνευε ἀπὸ τὴ μιά στιγμή στὴν ἄλλη νὰ κυλλίσῃ στὸ γκρεμὸ καὶ νὰ γίνῃ κομμάτι. Γιὰ νὰ κατέβῃ ὁ δυστυχισμένος ὁ Γερονικόλας γρήγορα, ἀφοῦ φώναξε ὅσο μποροῦσε δυνατὰ ἀπὸ τὸ καμπαναριὸ στὸν ἔγγονό του γιὰ νὰ ἀλλάξῃ δρόμο χωρὶς ν' ἀκουστῆ ἡ γέρικη τρεμουλιαστὴ φωνὴ του, σωριάστηκε ἀπ' τὰ τέσσερα τελευταῖα σκαλοπάτια. Ἐκανε κουράγιο, μ' ὄλους τοὺς πόνους τοὺς τρομεροῦς ποὺ 'νοῦθε στὸ δεξιὸ του τὸ πόδι, νὰ σηκωθῆ. Ἦταν ἀδύνατο γιατί στὸ πέσιμο ἔπαθε ἐξάρθρωσι στὸ γόνατο, τὸ δὲ γέρικο κόκκαλο τῆς γάμπας του σάγισε σὰ γυαλί.

Ὁ Παπαλίαν ποὺ δὲν ἄκουε τὴν καμπάνα νὰ σημάνῃ, περῶντας γιὰ νὰ μπῆ στὴν Ἐκκλησίαν σταμάτησε μπρὸς ἀπὸ τὸ κελὶ τοῦ Γερονικόλα γιὰ νὰ μάθῃ τί συμβαίνει. Ὁ Γερονικόλας ὅμως πῶς 'εἶ βογγοῦσε ἀπ' τοὺς πόνους φωνάζοντας τὸν παπᾶ.

—Τί σοῦ συνέβει Νικόλα; ἐχτύπησες; Μὴν ἔπεσες ἀπ' τὸ κωδωνοστάσι;

—Δὲν ἔχω τίποτα γ'ὼ παπᾶ μου. Τ' ἀγγόνι μου

ὁ Θάνος μου. Δὲν τὸν βλέπω πιά. Θά 'πεσε στὸ γκρεμμό.

Ὁ Παπαηλίας πού δὲν ἤξερε νάχε κανένα σ' αὐτὸν τὸν κόσμο ὁ Γερονικόλας, φαντάστηκε γιὰ μιὰ στιγμή πῶς μέσ' τὸ πέσιμο, τοῦ σάλευσε τὸ μυαλό του.

—Ποῦς Θάνος εὐλογημένε;
—Ὁ Θάνος, τ' ἀγγόνι μου Παπᾶ ἔχασε τὸ μονοπάτι, κ' ἀπ' τὸ κωδωναστάσι τὸν εἶδα σκαρφαλωμένο στὸ γκρεμμό. Τρέξε Παπᾶ μου νὰ δῆς.

Ὁ Παπαηλίας χωρὶς νὰ καταλαβαίνει τίποτα βγήκε στὸ δρόμο καὶ προσπαθοῦσε στὸ σκοτάδι νὰ διακρίνῃ τὸ ἀνθρωπομάζωμα π' ἀνέβαινε ἀπὸ τὸ γκρεμμό γιὰ νὰ πάρῃ τὸ μονοπάτι.

Σὲ λίγο, κάτω ἀπ' τὸ φῶς τῶν κεριῶν πού 'καὶ ἀν' ἐκεῖ μανουάλια, 'μπρὸς στὴν Ἐκκλησία, τὰ παλληκάρια τοῦ χωριοῦ ἄφιναν ἕνα νέο χωρὶς ἐλπίδα ζωῆς.

Ὁ Γερονικόλας σύρθηκε μὲ τὴν βοήθεια τῶν γυναικῶν κοντὰ στὸ ἄγνωστο παλληκάρι καὶ πρόφτασε νάκούσῃ τὴ λαλιά του, φωνάζοντάς τον.

—Παππού.
Λυὸ παλληκάρια πού δὲν πῆγαν νὰ παρακολουθήσουν τὴν λειτουργία τῆς ἀναστάσεως, φέρανε τὸ Θάνο στὸ κρεβάτι τοῦ Γερονικόλα.

Σὲ μιῆ ὥρα ἀκούστηκαν γογγύρες ἢ καμπάνες τῆς ἀναστάσεως καὶ μερικὲς πιστολιές στὸν περὶβολο.

Ἡ καμπάνες, ἢ πιστολιές, τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» πού 'παύσαν τὰ παιδιά, ἔδωσαν θαρρεῖς μιὰ δύναμι στὸ βαρεμένο παλληκάρι καὶ ἀνασηκώνοντας λίγο τὸ κεφάλι του κ' ἀνοίγοντας τὰ μάτια, γύρευσε νὰ δῆ τὸν παππού του.

Ὁ Γερονικόλας πού τὸν ἔβλεπε πάντα χωρὶς νάχη τὴ δύναμι νὰ κινήθῃ ἀπ' τὴ θέσι του, σηκώθηκε λίγο καὶ θέλοντας νὰ δώσῃ κουράγιο στὸν ἕγγονό του, τοῦ 'πε.

—Πῶς εἶσαι παιδάκι μου; Ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μὸς π' ἀνασταίνεται θὰ σὲ βοηθήσῃ νὰ γίνῃς καλά.

Ὁ Θάνος μὲ σβυσμένη φωνὴ ἀπάντησε στὸ Γερονικόλα, μὲ ὀρθάνοιχτα καὶ θολωμένα τὰ μάτια.

—Χριστὸς Ἀνέσ...
Κι' ἔγειρε τὸ ὠχρὸ πιά κεφάλι του στὸ μαξιλάρι τοῦ παππού του.

—Χριστὸς Ἀνέστη εἶπε κ' ὁ δυστυχισμένος ὁ Γερονικόλας καὶ βούρκωσαν τὰ μάτια του.

—Υστερὰ ἀπὸ καιρό, πρὸ γέρος καὶ σακάτης, μὲ δεκαπάνια, πήγαινε, χωρὶς πιά νὰ 'μπορῇ νὰ κλάψῃ, στὸ τάφο τοῦ ἕγγονοῦ του.

Ν. Θ. ΣΥΝΟΔΙΟΣ

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΙΟ ΔΡΑΜΑ

ΑΠΟ ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ ΓΟΛΓΟΘΑ

Τὸ φρικτὸ δρᾶμα ἐνὸς ἀνθρώπου προχωροῦσε πρὸς τὸ τέλος του.

Μιὰ ζωῆ, ποὐκλείσε ἕναν ὀλόκληρο κόσμο, τέλειωνε μ' ἕνα κύτταμα τ' οὐρανοῦ καὶ μὲ τὴ λέξι «Τετέλεσται».

«Ἄφες αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι», ἔλεγε αὐτὸς ἀπὸ τὸ Σταυρὸ του, δαυμένος, φτυσμένος, ξεσχιισμένος καὶ μὲ τοὺς πόνους ἀπ' τὰ καρφιά, ἀμνησικα, ἀδῶα.

Τυφλοὶ οἱ ἄλλοι, γεμάτοι φθόνο καὶ πάθος, κακοὶ καὶ μωροὶ ἐγελοῦσαν, καὶ τὸ γέλιο τους πού χανότανε μέσα στὸ χάος τοῦ ἀπείρου ἀπὸ τὸ ὕψωμα τοῦ Γολγοθά, ἔμοιαζε σὰν κλάμμα τῆς Οἰκουμένης.

«Εἰ σὺ υἱὸς Θεοῦ ἢ, κατάρβηθι τοῦ Σταυροῦ», ἄλλοι ἔσωσες, σεαυτὸν οὐ δύνασαι σῶσαι;»

Τὶ φρικτότερο μαρτύριο γιὰ ἕναν Θεό; γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ἀκόμα;

Ἄλλ' ἐξηκολούθησε πρὸς τὸ τέλος του τὸ δρᾶμα, καὶ ὅταν ἡ ψυχὴ ἔφυγε, ἡ γῆ ἔτριξε καὶ ὁ οὐρανὸς ἐσκοτίσθη. Οἱ χιλιάδες τοῦ κόσμου πού παρακολοῦθούσαν τὸ φρικτὸ δρᾶμα ἔπεσαν χάμω.

«Ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς ἦν οὗτος», εἶπαν ὅταν ξανάδαν τὸ φῶς καὶ ἔφυγαν. Νὰ τί ἐζήτησαν νὰ δοῦν: ἕαν εἶναι Θεὸς ἢ ἄνθρωπος. Τὸ μεγαλεῖον τῆς διδασκαλίας του τὸ περιφρόνησαν. Ὁ θάνατος ὅμως δὲν ἔσβυσε τὴ θεία δόξα. Αὐτὴ ἐξακολούθησε καὶ μετὰ θάνατον νὰ ταράξῃ τὸν κόσμο. Ὅταν τὸ θεῖο δρᾶμα τελείωσε στὸ Γολγοθά, ἄρχισε ἕνα ἄλλο μεγάλο μῆσα στὸν κόσμο, μέσα στὰ πλήθη πού ἐσύρθησαν τυφλὰ μὲχρι τοῦ Πιλάτου καὶ ἐφώναζαν «σταύρωσον-σταύρωσον αὐτόν».

—Τί ἄραγε μᾶς εἶχε κάμῃ ὁ Χριστὸς καὶ τὸν ἐσταυρώσαμε;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ἤχοτο ἀκόμη ὁ θόρυβος τῶν Ἀρχιερέων καὶ Φαρισαίων.

—«Ὄνόμασε τὸν ἑαυτὸ του Θεόν». Ἀργότερα ὅταν ἔπαυσε ὁ θόρυβος καὶ ἤρχισε νὰ ξεθολώνῃ ὁ νοῦς εἶδον πλέον τὸ φρικτὸ λάθος. Τὴν ἀγάπη τοὺς ἐδίδαξε καὶ αὐτοὶ τὸν ἐσταύρωσαν. Τὴν καλωσύνην τοὺς ἠπέδειξε καὶ αὐτοὶ τὸν ἐρράπισαν. Τὴν εὐπλαγίαν τοὺς ἐδώρισε καὶ αὐτοὶ τὴν χολήν. Εἶδαν ὅτι δὲν ἐδίδαξε μόνο τὴν ἀγάπη καὶ δὲν εἶπε μονάχα «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους», ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπίστευσε. Τοὺς ἔδειξε ἀκόμα, ὅτι μόνο ἡ πίστις θαυματουροῦ καὶ ὅτι δὲν ἀρκεῖ κανεὶς νὰ πιστεύῃ, ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ πεθαίνῃ, ἂν χρειασθῇ γιὰ τὴν πίστι αὐτοῦ. Καὶ εἶδανε δίπλα τοὺς ἕνα μεγάλο κενό.

«Μνήσθητί μοι Κύριε» ἄρχισε τότε, νὰ φωνάζῃ τὸ πλῆθος. Καὶ ἔγινε ἐκεῖνο πού λέγει, ὁ Ρενὰν στὸ Βίο τοῦ Χριστοῦ, ὅτι «μεγαλύτερο κατόρθωμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὅτι ἠγαπήθη μετὰ θάνατο, ὅσο ἦταν ἀγαπημένος ὅταν ἔζη».

Ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκεῖνη τῆς μεταμελείας ἄρπαξαν τὰ θεῖα λόγια χιλιάδες ἀνθρώπων καὶ τὰ μεταδώσαν στὸν κόσμο. Ἐχρειάζετο μεγάλη ἐργασία γιὰ νὰ κτισθῇ ὁ Ναὸς τοῦ ἀγνώστου Θεοῦ, τῆς ἀγάπης. Καὶ εὐρέθησαν πιστοὶ ὀπαδοὶ καὶ ἐσκέφθησαν, ἕαν ὁ Χριστὸς προσεφέρθη ὀλόκληρος ἐσταυρώθη καὶ ἐμαρτύρησεν, ἔμεις τί ἐπρεπε νὰ προσφέρωμεν διὰ νὰ γίνωμεν ὀπαδοὶ του; Τὴ ζωὴ ἢ τὴ διδασκαλία μας; Καὶ προσέφερον καὶ τὰ δύο πλῆθος πολὺ, ἀλλὰ ὁ Ναὸς τοῦ Χριστοῦ ἀκόμη δὲν ἐκτίσθη. Ἐχει σταματήσῃ ἀτέλειωτος γιὰτί ἔμεις πού λεγόμαστε Χριστιανοί, ἐκεῖ πού ὁ Χριστὸς ἔδωσε τὴν ἀγάπη, ὑψώνοντας τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖ πού κανεὶς ἀκόμα δὲν τὸν ὑψώσε, ἔμεις ὑψώσαμε τὴν κακία. Ἡ πείνα, ἡ δυστυχία συνεχίζεται πρὸς πολὺ, καὶ χιλιάδες ἄνθρωποι δουλεύουν σκλάβοι τῆς ἀπληστίας. Οἱ πόλεμοι καὶ ἡ ἀλληλοεξόντωσις ποτὲ δὲν εἶδαν χειρότερη μορφή. Ὅτι βρισκομε γιὰ τὴ ζωὴ τὸ μεταχειριζόμεσθε γιὰ νὰ τὴν σκοτώνομε. Δὲν μᾶς συγκινεῖ ἡ δυστυχία καὶ εἴμεθα στραβοὶ καὶ κουφοὶ στοὺς πόνους καὶ τὸ κλάμμα.

Γαλιλαῖε, οἱ λόγοι σου δὲν ἐκαρποφόρησαν ἀκόμα. Ὅσο κτὴν λεγόμεθα Χριστιανοί, δὲν ἐφθάσαμεν ἀκόμα τὴν συνείδησι τῆς θελήσεώς σου καὶ δὲν ἔχομε συνείδησιν τῶν θείων λόγων σου. Ἄν ζοῦσες σήμερα, θ' ἀκουγες ἀκόμα τὸ «σταύρωσον σταύρωσον». Τὴν θείαν αἴγλη σου τὴν ἐπῆσαν καὶ ἐμπορεύθησαν καὶ τὸ ἀγαπᾶτε ἀλλήλους τὸ ποδοπατήσαμεν καὶ εἰς τὴν θέσι του ἐστηλώσαμε «Νίκας κατὰ βαρβάρων».

Θά νικήσῃς ποτὲ ὦ Ναζωραῖε;

Γύρω ἀπὸ ἕνα Τάφο ἀγρυπνα φυλάγουν οἱ σκοποὶ. Ἐάφνου ἢ βαρεῖα πλάκα πού τὸν σκέπαζε ἔπεσε κάτω. Ἐνα φῶς βγήκε μέσα πρὸ τῶν τάφο, φῶς πού θάμπωσε τὰ μάτια τῆς φρουρᾶς, φῶς πού μάγεψε τὰ μάτια τοῦ κόσμου ὅλου.

Καὶ ὅπως πᾶν ἀπὸ τὸ σταυρὸ ἀκούσθη μιὰ φωνὴ νὰ συγχωρᾷ ἐκείνους πού τὸν πότισαν ἐρῖδι καὶ χολή, ἀπὸ τὸ φῶς ἐκεῖνο πού φωτίσε περὶφῶς πέρα τῆ Γῆ, ἀκούσθη καὶ ἴδια φωνή, νὰ λέγῃ πάλι ὅτι γιὰ στεργῆν του παραγγελία εἶχε εἰπῆ εἰς τὸ ὄρος τῶν Βλαβῶν.

«Ἀγαπᾶτε Ἀλλήλους»

Ἀθήναι Ἀπρίλιος ΝΙΚΟΣ ΒΟΥΛΣΜΑΣ

ΑΓΑΠΑΤΕ ΑΛΛΗΛΟΥΣ

Τὸ βαθὺ σκοτάδι τῆς ἀμαρτίας, τῆς ἀκολασίας ὁ ἄσβυτος πόθος ἀπλώνεται, ἐκπλώθηκε σ' ὅλη τὴ Γῆ.

Φρικτὴ κατάρα, ἀνάθεμα, βλαστήμιες, ἀκούονται.

Τὸ ἀνεξάντλητο Ἐλεος, μέσα στὴν ἀπειρή του συγκατάβασι εὐσπλαγίζετα.

Ἡ γυναῖκα τοῦ Ἰωακείμ, ἢ Ἄννα γεννᾷ τὴν Παρθένα.

Στὴ φλογισμένη ἄμμο μᾶς Ἐρημοῦ πού κυλοῦνε τὰ θολωμένα νερά τους ὁ Τίγρις μὲ τὸν Εὐφράτη, τὴν ὥρα τοῦ δειλινοῦ, ἕνα καρβῆνι στήνει τὲς σπηνές του.

Μὲ τὸ πρόσωπο κατὰ τὴν ἀνατολὴν γυμμένο, οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ καραβανοῦ προσεύχονται, γονατισμένοι πάνω σὲ πολύτιμα χαλιά.

Τὸ κεφάλι τοῦ Μελχὶὸρ σηκώνεται πρῶτο. Ἐάφνου, τὰ μάτια του ξαγναντίζουν ἕνα ἀγνώριστο ἀστέρι, πού φώτιζε τὸν οὐρανὸ μὲ ἕνα μαγευτικὸ φῶς.

—Βαλτάσαρ, Βαλτάσαρ, κράζει τοῦ διπλανοῦ του συντρόφου, σήκω, κύταξε, νὰ τ' ἀστέρου τοῦ Βασιλεῖα τῶν Ἰουδαίων, νὰ τῆς Νέας Ζωῆς τὸ φῶς.

Σ' ἕνα μισογχομισμένο σταῖλο τῆς Βηθλεέμ, στὴ σκάφη πού ἔπαυσε τὸ φαγητὸ τῆς ἡ Ἀγελάδα, ἕνα νεογέννητο παιδάκι, κοιμάται γλυκὰ, γλυκὰ.

Μπροστὰ του, μὲ ταπεινὸς καὶ σεβασμὸ, οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ καραβανοῦ προσφέρουν χρυσάφι, λιβάνι καὶ Σμόρνα.

Ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου γεννήθηκε.

Ἡ κακία σφιχταγκυλισμένη μὲ τὴν συκοφαντία, ὁ φθόνος μὲ τὴν ἀχόρταγη δίψα γιὰ τὸ χρῆμα, τὸ συμφέρον μὲ τὸ μῖσος, πλέκουν τοιγύρω ἀπὸ ἕνα κεφάλι, ἕνα ἀκάνθινο στέφανο.

Στὸ λιθόστρωτο, φτύνουν τὸ πρόσωπο ἐκεῖνου, πού μόνο τὴν Ἀλήθεια ἀγάπησε.

Δυσκολοβάσταχτος ἔγινε ὁ βαρὺς Σταυρὸς, καὶ στὸ δρόμο τοῦ Γολγοθά δύσφορὸς ἔπεσε.

Ὁ Μεσανὸς σταυρὸς δὲν ἀρνήθη καὶ ἐκεῖνος Σκοτεῖνας, ὁ Ἥλιος, σκότισθη ἢ σκεπῆ τοῦ Ναοῦ σὲ δύο, ἀνοίξαν Τάφο Νεκρῶν.

Τὸ Πονηρὸ θριάμβευε γιὰ μιὰ στιγμή, γιὰ μιὰ μόνο, νικοῦσε.

Στὸ σταυρὸ ἀπάνου μαρτυροῦσθῆ ἄπειρη τοῦ Ναζωραίου Καλωσύνη.

Γύρω ἀπὸ ἕνα Τάφο ἀγρυπνα φυλάγουν οἱ σκοποὶ. Ἐάφνου ἢ βαρεῖα πλάκα πού τὸν σκέπαζε ἔπεσε κάτω. Ἐνα φῶς βγήκε μέσα πρὸ τῶν τάφο, φῶς πού θάμπωσε τὰ μάτια τῆς φρουρᾶς, φῶς πού μάγεψε τὰ μάτια τοῦ κόσμου ὅλου.

Καὶ ὅπως πᾶν ἀπὸ τὸ σταυρὸ ἀκούσθη μιὰ φωνὴ νὰ συγχωρᾷ ἐκείνους πού τὸν πότισαν ἐρῖδι καὶ χολή, ἀπὸ τὸ φῶς ἐκεῖνο πού φωτίσε περὶφῶς πέρα τῆ Γῆ, ἀκούσθη καὶ ἴδια φωνή, νὰ λέγῃ πάλι ὅτι γιὰ στεργῆν του παραγγελία εἶχε εἰπῆ εἰς τὸ ὄρος τῶν Βλαβῶν.

«Ἀγαπᾶτε Ἀλλήλους»

Γ. ΑΡΓΑΔΕΙΑΣ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!
Σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλου...

Καὶ τὰ τρακόσια ἐξήντα πέντε σήμετρα στέκουν βουβὰ κ' ἀπόνεκρά στα πανύψηλα καμπαναριά τους.

Τῶν ἀσημένιων καντυλιῶν τὰ φῶτα τρεμοσβύνουν καὶ τὸν γαλάζιο θόλο τοῦ οὐρανοῦ, κατὰμαυρα σκεπάζουν πέπλα. Οἱ θυματοὶ σκορποῦν τὴν μυρωδιά τοῦ λιβανωτοῦ καὶ τὸ μεθυστικὸ ἄρωμα τῆς οἴνου καὶ τῆς ἄλλης.

Τὰ χλωμοκίτρινα κεριὰ λυώνουνε, καὶ σὰν φλογισμένα δάκρυα, κατακυλοῦν στα μενεξεδέματα κρέπια ἢ σταλαγματιές τους.

Καὶ μόνον ΕΚΕΙΝΗ ἠδάκρυτη, μὲ τὴ στεγνὴ ματιὰ καρφωμένη στα μάτια τοῦ Ἐσταυρωμένου, ἔλπίζει.

Λόγχη ἐκεντήθη ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου...

Καὶ ἡ λόγχη ματώνει τὲς καρδιές τῶν Μυροφόρων, πού γονατιστὲς πρὸ τοῦ Σταυροῦ κλαῖουν γιὰ τὸ μαρτύριο τοῦ Ὁραίου Θεοῦ.

Ἡ Φύσις θρηνεῖ, καὶ ὁ θῆνος τῆς μεταβάλλεται σ' ἀστραπόβροντα καὶ καταγίδες!

Ἡ ἀνοσφύρες προθένας, μὲ τῶν νασεμῶν τὸ ἀποσταγμα καὶ τῶν ἀνθῶν τὰ μύρα, τὴν πληγὴν τοῦ πλένου.

Καὶ μόνον ΕΚΕΙΝΗ βλέπει ἀδάκρυτη τὸ αἷμα νὰ στάξῃ! Βλέπει μὲ πόθο τὸ γυμμένο κεφάλι κ' ἀπ' τὰ χεῖλη του προσμένει τὸ φιλὶ τῆς Ἀγάπης, τὸ φιλὶ τῆς Ζωῆς.

«ΤΕΤΕΛΕΣΤΑΙ! Καὶ ἀφήσας φωνὴν μεγάλην, ἔξηνευσε!»

Καὶ τότε μόνον ΕΚΕΙΝΗ ταράσσεται, καὶ μὲ φωνὴ μεγαλειότερη Ἐκεῖνου ἔσπᾶ σὲ ἄγιο γέλιο. Καὶ ἦτο τὸ γέλιο τῆς τραγικῆς σπαργαμῆς, τραγικότερος τοῦ μαρτυρίου Ἐκεῖνου.

Τοῦ Γολγοθά οἱ βράχοι συγκλονίζονται, καὶ τῶν ἀγρίων θάμνων τ' ἀγκαθαφόρα κλαδιά παραμερίζουν στὸ ἔξαλλο φευγιό τῆς.

«Προσκυνοῦμεν σου τὰ πάθη Χριστέ. Δεῖξον ἡμῖν καὶ τὴν ἐνδοξὴν σου Ἀνάστασιν!» ἀντιβοᾷ ἡ Οἰκουμένη ὀλόκληρη, γονατιστὴ στὸ πάλλευκο μνήμα τοῦ ξανθοῦ Ναζωραίου.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Καὶ τὰ τρακόσια ἐξήντα πέντε σήμετρα ἀντικυλοῦν σὰν θεῖα ἀρμονία, τὸ οὐράνιο ἄγγελμα!

Μεθύσαι χαρᾶς, μεθύσαι ἀγάπης, μεθύσαι πόθου καὶ λατρείας.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Καὶ ἡ χρυσὲς καμπάνες μὲ τὸ γλυκὸ βουϊτόμα τους, συνταράσσουν τὲς καρδιές καὶ τὰ χεῖλη ἀνάλαφρα ψάλλουν τὸν σκοπὸ τῆς ἀγάπης. «Χριστὸς Ἀνέστη!»

Καὶ μόνον ΕΚΕΙΝΗ, σφραγισμένη στὴν καταλευκὴ πλάκα τοῦ τάφου του κλαίει αἰῶνα, κλαίει τὴν πεθαμμένη ἀγάπη τῆς κλαίει μ' ἀτέλειωτο θῆνο ἢ ΚΟΡΗ τοῦ Ποντίου Πιλάτου, τὸν ἀγαπημένο τῆς ΝΕΚΡΟΝ καὶ μόνον αὐτὴ δὲν πιστεύει στὴν ἈΝΑΣΤΑΣΙ του.

Φ. Ε. ΟΙΚΟΝΟΜ ΑΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

— ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ —

Ν. Θ. ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ - Λ. ΠΑΠΑΦΛΩΡΟΣ

ΔΙΑΧ. ΙΡΙΣΤΗΣ: ΝΙΚΟΣ Γ. ΤΡΑΥΛΟΣ

ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΤΗΣΙΩΝ 26

Συνδρομαί: 'Εσωτερικῶν 'Ετησίῳ Δραχ. 10) 'Εξέμνηνος 50
 'Εξωτερικῶν " Σελίνια 16 " 9
 'Αμερικῆς " Δολλάρ. 4 " 2 1)2

ΤΟ ΜΑΓΕΜΜΕΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΟ

Σὲ καλλιτέχνη ἄμοιρο,
 μὰ Μοῦσα ἐνσαρκωμένη
 γιὰ ψυχοπόνιο ἔδωκε λουλοῦδι ζηλευτό,
 καὶ μὲ ἀφάνταστη χαρὰ
 ὁ δύστυχος τὸ παίρνει
 γιὰ ἱερὸ Κειμήλιο,
 αἰώνιο φυλαχτό.

×

'Απὸ ἐκείνη τὴ στιγμή,
 τὴν 'Ηλιοσταλαγμένη,
 τοῦ καλλιτέχνη ἔλαμψε
 ἡ σκοτεινὴ ματιά,
 τὴ ραχιασμένη Λύρα τοῦ
 στὰ χέρια πάλι παίρνει,
 καὶ στὰ οβυσμένα στήθια τοῦ
 ξανάναψε φωτιά.

'Αλεξάνδρεια 1916

'Αντ. Προκοπίου

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

'Ω δάσος! Κε' ἂν βρισκόμην μακρὰ σου
 ἢ σκέψις μου σὲ σέβανε αἰμά,
 σὺν πεταλοῦδα μέσα στὰ κλαδιά σου,
 τὰ δειλινὰ πλανιέται τὰ χλωμά.

×

Στὶ ἔρημα γυρνάει μονοπάτια
 κάποιες γωνιὲς πάλι νὰ βοῦ πηλῆς,
 πὺν κάποτε μ' ὀλάνυχτα τὰ μάτια
 ἀπόκοσμες θωροῦσε ὄμορφιες.

×

Πλανιέται, σταματᾷ γιὰ μιά στιγμὸν
 σὲ κάποια γέφυρα τρανὴ φωλιά,
 ν' ἀφουγκραστῆ ξανά κάποια φωνοῦλα,
 ψιθυριστὰ νὰ διηγῆται τὰ παλιὰ.

Λευκάδας Σμύρνη 1918

'Αντ. Προκοπίου

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΑΠΡΙΑΗ

Μονάχη ἢ κόρη στὸ παράθυρο,
 ἔκλαιε τὴ Μοῦσα τὴ γελᾶστρα,
 κι' ὅλη τὴ νύχτα ἢ δόλια ἀγρύπνησε
 κ' ἔσστατικά μίλας μὲ τ' ἄστρα...

×

Τὰ πρῶτα φῶτα γύρω ἐχάραζεν,
 καημοὶ ξυπνοῦσαν ἀπ' τὴ λήθη,
 μόνο ἢ κοπέλλα ἀπὸ τὴν κούραση
 δίπλα στὴ γλάστρα ἀποκοιμήθη.

×

Καὶ νὰ μέσ' τ' ὄνειρο μὲ τὸ ἄλογο,
 περνᾷ ὁ καλὸς τῆς, τὴν κοιτάζει,
 λαμποκοπᾷ ἢ χουσή του φέρεμλη,
 κ' ἢ σέλλα του ἄλικο εἶν' ἀτάξι...

×

Τρέχει φορᾷε τὸ ἄσπρο φόρεμα,
 βάζει τριαντάφυλλο στὴ ζώνη,
 καὶ σὺν πουλὶ πετρεὶ καὶ κάθεται
 στὸ πλάϊ του, κ' ὕστερα νυχτώνει.

×

Καὶ τῶρα φεύγουν μεσ' τὴν ἔρημο
 μονάχοι, σκιῆς μοιάζουν, γερᾶνια
 καὶ πουθενά γραμμὴ δὲ φαίνεται
 ποῦ νὰ θυμῆξ τ' ἀκρουράνια.

×

— «ὦ!... ἂ, ἦσαν πάντα σιτὴν ἀγκάλῃ σου
 φιλιὰ νὰ παίρνουν!...» λέει ἐκεῖνη.
 Ἐἶφνου ξυπνᾷ καὶ νοιώθει ἄπάνω τῆς
 πῶς πικροστάλοζαν οἱ κρῖνοι...

×

Γ' αὐτὸ γεμμένη στὸ παράθυρο,
 κερῆνια κλαίει δίπλα στὴ γλάστρα,
 χάθη στὸ φῶς τῆς, μέρας τὸ ὄραμα
 κι' ὁ λατρεμμένος τῆς μὲ τ' ἄστρα.....

«Γιούλια—Κρίνα—Γιασεμιά»

Κούλης 'Αλέπη

ΣΕ ΕΙΔΑ ΠΑΛΙ...

Σὲ εἶδα πάλι μὲ καιροῦς
 ἐδῶ στὰ ἴσια μέρη,
 σὲ ὄνειρεμμένο μου χωριὸ
 πὺν νυχτοβάτης ξοῦσα.

Σ' ἄφισα ἄστρο τῆς ἀγῆς
 καὶ σ' ἠῦρα νεκροκέρη
 σὲ τὴν ἀγνόλευκη ψυχῇ,
 τῆς Λύρας μου τὴ Μοῦσα.

×

Σὲ εἶδα καὶ ἐτρόμαξα,
 ἐμείνα παγωμένος,
 σὲ μαῦρο μνήμα θάρρεψα
 πῶς μῆκα ζωντανός.

Τὸ νεκροκέρη ἦσαν σὺ
 κι' ἐγὼ ὁ πεθαμένος,
 καὶ μοῦ 'ριξες τρεμουλιαστὰ
 τὸ ὕστερό σου Φῶς.

EDMOND ROSTAND

ΟΙ ΟΝΕΙΡΟΠΛΑΝΟΙ

ΕΜΜΕΤΡΟΣ ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗΣ

Δ. Μ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

“ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ”

ΟΙ ΟΝΕΙΡΟΠΛΑΝΟΙ

Ἑμμετρος κωμῳδία εἰς πράξεις τρεῖς

ΠΡΑΞΙΣ Α'

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ

Ἐνας παλιὸς κατάφυτος τοῖχος, χωρίζει τὴν σκηνὴν εἰς δύο. Δεξιὰ τοῦ τοίχου, φέινεται μὴ γωνία τοῦ πάρκου τοῦ Μπεργκαμέν, ἀριστερὰ δὲ μία γωνία τοῦ πάρκου τοῦ Πασχινώ. Ἐκατέρωθεν τοῦ τοίχου καὶ πρὸς αὐτὸν ἀνά εἰς πᾶγκος.

Μὲ τὴν ἄρσιν τῆς αὐλαίας, φαίνεται ὁ Περσινάϊ καθήμενος ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ τοίχου, ἔχων ἐπὶ τῶν γονάτων τὸ βιβλίον τὸ ὁποῖον ἀναγιγνίσκει πρὸς τὴν Σουλβέτ, ὁθι- ἀν ἐπὶ τοῦ πάγκου καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ τοίχου, καὶ ἀκροαμένην μετὰ προσοχῆς.

ΣΚΗΝΗ Α'

(ΣΥΛΒΕΤ - ΠΕΡΣΙΝΑΙ)

ΣΥΛΒΕΤ

Ῥαϊά φίλε Περσινάϊ, τί ὁμορφο πού εἶναι!

ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Ἄκουσατε πῶς ἀπαντᾷ καὶ ὁ Ῥωμαῖος τώρα:

«Εἶναι τ' ἀηδὸν Ἔρωτα! Κύτταξ' ἐκεῖ καὶ κρίνει»

«Χρυσίζου πέρα ἢ κορφῆς καὶ πλησιάζ' ἢ ὦρα»

«Ποῦ ἢ αὐγὴ σηκώνεται καὶ φῶς τριγύρω χύνει!...»

«Νὰ φύγωμε...»

ΣΥΛΒΕΤ

Σωπαίνετε!

ΠΕΡΣΙΝΑΙ, (ἀκροαμένης πρὸς στιγμὴν)

Κανεῖς!... Μὰ Δεσποσύνη

Τι εὐκόλα τρομάζετε

Δὲν ξέρετε πῶς μοιάζετε

Σ' ἕνα μικρὸ πουλάκι

Ποῦ κάθεται σ' ἕνα κλαδί

Καὶ μοναχὸ του κελαδεῖ

Κ' ὅταν ἀκούσῃ ξαφνικὰ τριγύρω φασαρία

Φεύγει πετὰ καὶ χάνεται... Ἀγαπητὴ κυρία

Ἐκεῖ νη λέγει: Ἔρωτα δὲν εἶναι ἢ αὐγὴ

»Τὸ φῶς αὐτὸ πού χύνεται ἐπάνω εἰς τὴ γῆ,

»Ἄλλ' εἶναι φῶς οὐράνιον πού ἐρχεται μαζί σου

»Φῶς πού σκορπᾷ ὁ οὐρανός, νὰ φωτισθ' ἢ φυχὴ σου!

Ἐκεῖνος τότε ἀπαντᾷ: Ἀφοῦ τὸ θέλει, ἔστω

»Οὔτε τ' ἀηδὸν, οὔτε ἢ αὐγὴ καὶ ὅπως θέλεις πέστο

»Μὰ ἢ ἀνατύγχεα αὐτὴ κα' ἢ ἀναλαμπὴ ἢ θεία

»Εἶναι δική σου ἀγάπη μου, δική σου ὦ Κυνθία!...

»Ἄς ἔλθῃ ὁ θάνατος λοιπὸν καὶ ἄς καλῶς ὀρίσῃ...

ΣΥΛΒΕΤ

Ἄ! ὄχι! Δὲν τὸ θέλω αὐτὸ!... Ἐγὼ θέλω νὰ ζήσῃ

Γιατὶ ἄλλοῦς τὰ κλάμματα θ' ἀρχίσω...

ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Ἄχι! Μή!

Καὶ τὸ βιβλίον στή στιγμὴ

Καὶ παρευθὺς τὸ κλείνω

Τὸν ἥρωα τοῦ δράματος νὰ ζήσῃ τὸν ἀρήνω...

Τι φύσις ὁμορφῆ, γλυκειά, καὶ πῶς ἑναρμονίζεται

Μὲ τέτοιους στίχους μαγικούς τοῦ Σαίξπηρ!

ΣΥΛΒΕΤ

Δὲν νομίζετε

Πῶς καὶ τὸ πράσινο ἵτεκὸν τοὺς πάει; Καὶ οἱ τοῖχοι

Αὐτοὶ οἱ καταπορεύοντες τοὺς δύνουν γλῆνα; Στῆχοι

Ῥαῖοι πράγματι, ἀλλὰ, παιὸ νόστιμου ἀκόμα

Ἄ! ὅταν πολλὰ γυρεύετε!

ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Καὶ ὅμως ν' ἀγαπᾷτε σέτε...

ΣΥΛΒΕΤ

Νὰ κομπλιμέντ' ἀρχίσατε!... Τι ἄλλο παιὰ σᾶς μένει;

ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Τι λες!... Λόγια τοῦ κόσμου.

EDMOND ROSTAND

ΟΙ ΟΝΕΙΡΟΠΛΑΝΟΙ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ἑμμετρος κωμῳδία εἰς πράξεις τρεῖς

ΣΥΛΒΕΤ

ΠΕΡΣΙΝΑΙ

ΠΑΣΚΙΝΩ,

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ,

ΣΤΡΑΦΟΡΕΛ,

ΜΠΛΑΙΖ,

πατέρας τῆς Σουλβέτ

πατέρας τοῦ Περσινάϊ

ξίφομάχος

κηπουρός

ΕΝΑΣ ΤΟΙΧΟΣ,

πρόσωπον βωβὸν

Ξίφομάχοι, Ὑπηρέται, Μαῦροι, Μουσικοί,
Ἐνας συμβολαιογράφος, Τέσσαρες μάρτυρες κ.λ.π.

Ἡ σκηνὴ δύναται νὰ λαμβάνῃ χώραν ὅπουδήποτε καὶ εἰς οἰανδήποτε ἐποχὴν.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

ΠΕΡΣΙΝΑΙ
'Αλλά εσείς τὸ εἶπατε... δὲν εἶναι πολλὴ ὥρα
Τοὺς δυὸ μεγάλους ἑραστὰς ποὺ ζούσανε στὴ χώρα...
ΣΥΛΒΕΤ

Ποιά;
ΠΕΡΣΙΝΑΙ
Τῆς Βερόνας... νὰ αὐτοὺς, σεῖς δὲν παρομοιάσατε
Μὲ δυὸ παιδιὰ ποὺ εἶν' ἐδῶ;
ΣΥΛΒΕΤ

'Αφεύκτως θὰ ξεχάσατε
Τί εἶπα. Παρομοίωσα δὲν ἔκανε κανεὶς...

ΠΕΡΣΙΝΑΙ
Μὰ σεῖς δὲν παρεβάλλατε τοὺς δύο μας γονεῖς
Μὲ τοὺς γονεῖς τοῦ Ρομεὸ καὶ τῆς Ζυλλιέτ; Τί ἄλλο;
Νὰ γιατί ἀγαπιώμαστε μὲ ἔρωτα μεγάλο!
Καὶ σ' ἕνα τέτοιο ζήτημα ποὺ εἶναι λεπτεπίλεπτο
Γιὰ Μπεργκαμὲν καὶ Πασανῶ δὲν δίνω οὔτε δῖλεπτο!
ΣΥΛΒΕΤ (πλησιάζουσα ὀλίγον)

'Αλήθεια; 'Αγαπιώμαστε;
ΠΕΡΣΙΝΑΙ
Λοιπὸν μικροῦλα νά!
ΣΥΛΒΕΤ

Μὰ ἔτσι; τόσο γρήγορα; Γιὰ πὲς μου Περσινά
Πῶς γίνεται;

ΠΕΡΣΙΝΑΙ
Πῶς γίνεται; 'Ο ἔρωτας γεννᾶται
Χωρὶς κανεὶς νὰ ξέρη πῶς, πού, πότε... Νὰ περνᾶτε
Σὰς ἔβλεπα πολὺ συχνὰ ἀπ' τὸ παράθυρό μου
Τὸ παραθύρι ἀπ' τὴν πλευρά...
ΣΥΛΒΕΤ

Τοῦ κήπου σας;
ΠΕΡΣΙΝΑΙ

ΣΥΛΒΕΤ
'Αλλά κ' ἐγὼ σὰς γνῶριζα...
ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Μὲ τῆς ματιὲς μόνάχα
ΣΥΛΒΕΤ

'Όταν, μὰ μέρα μᾶζενα καρῦδια...
ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Γιατί τάχα
Σὰν ἀγαπιοῦνται δυὸ καρδιές, ὅλα συνωμοτοῦν
Καὶ πᾶνε μὲ τὸ μέρος των; Λοιπὸν;
ΣΥΛΒΕΤ (κινεῖται γύρω φοβισμένη)

Δὲν μᾶς κινεῖται;
Λοιπὸν καρῦδια μᾶζενα ἐδῶ κοντὰ στὸν τοῖχο
ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Καὶ τᾶφρον ὁ Διάβολος κοντὰ κ' ἐγὼ νὰ τύχω
Μ' ἀπὸ τὴν ἄλλη τὴν πλευρὰ μικροῦλα μου κοπέλλα.
ΣΥΛΒΕΤ

Σὴν πῆττα θὰ πατήση!
ΣΥΛΒΕΤ

Σὴν πῆττα θὰ πατήση!
ΣΥΛΒΕΤ

Σὴν πῆττα θὰ πατήση!
ΣΥΛΒΕΤ

Σὴν πῆττα θὰ πατήση!
ΣΥΛΒΕΤ

Σὴν πῆττα θὰ πατήση!
ΣΥΛΒΕΤ

Σὴν πῆττα θὰ πατήση!
ΣΥΛΒΕΤ

Σὴν πῆττα θὰ πατήση!
ΣΥΛΒΕΤ

Σὴν πῆττα θὰ πατήση!
ΣΥΛΒΕΤ

Σὴν πῆττα θὰ πατήση!
ΣΥΛΒΕΤ

Σὴν πῆττα θὰ πατήση!
ΣΥΛΒΕΤ

Σὴν πῆττα θὰ πατήση!
ΣΥΛΒΕΤ

ΣΥΛΒΕΤ
Μὰ Περσινά, δὲν θ' ἀρραβωνιαστοῦμε
ΠΕΡΣΙΝΑΙ
Αὐτὸ ἀκριβῶς σκεπτόμουνα...
ΣΥΛΒΕΤ

Καὶ βοήκεις καμμιὰ λύσι;
(ἐπισήμως) 'Απόγονε τῶν Μπεργκαμὲν! Μαζὺ μὲ σὲ θὰ
[ζήσῃ

ἢ τελευταία Πασανῶ!... Καὶ τώρα δίχως ἄλλο
'Ίσως καὶ οἱ πατέρες μας τὰ φτιάξουν.
ΠΕΡΣΙΝΑΙ

'Αμφιβάλλω
ΣΥΛΒΕΤ

Γιατί; 'Εχω πεποίθησι σὲ κάτι γεγονότα,
Ποὺ νά! πῶς θέλεις νὰ στὸ πῶ; Τῆ λύσι φέρουν
Κ' ὕστερα τὴν ὁμόνοια... Δὲν εἶναι παραμῦθια [πρῶτα
Πῶς λύσεις βοήκα δύο-τρεις...
ΠΕΡΣΙΝΑΙ

'Αλήθεια;
ΣΥΛΒΕΤ

Ναί, ἀλήθεια!
ΠΕΡΣΙΝΑΙ

'Αν ἔφαρνα συνέβαινε νὰ πέρναγε ἀπ' ἐδῶ
'Ο Βασιληᾶς μας... γρήγορα καὶ πρὶν καλὰ τὸν δῶ
Στὰ γόνάτά του θὰ 'περτα, θὰ τὸν παρακαλοῦσα
Θὰ τοῦ 'λεγα 'πῶς σ' ἀγαπῶ, κ' ὅταν θὰ τοῦ μιλοῦσα
Μὲ νόνο, θὰ κατώρθωνα νὰ μᾶς πονέση λίγο!
—'Ενας μεγάλος Βασιληᾶς, πάντρωσε τὸ Ροδριγο
Μὲ τὴ Σιμέν, οἱ γέροι τους ἦσαν ἐχθροὶ μεγάλοι—
Κ' ἔτσι ποὺ λὲς ὁ Βασιληᾶς μὲ οἶχνει στὴν ἀγκάλη
Τοῦ λατρευτοῦ μου καὶ τοὺς δυὸ πατέρες μας καλεῖ
Καὶ τοὺς προτρέπει φιλικὰ ν' ἀγαπηθοῦν
ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Πολὺ
Καλὰ τὸ σκέφτηκες... ἀλλὰ δὲν ἔχεις ἄλλη λύσι;
ΣΥΛΒΕΤ

Τὸ παραμῦθι τοῦ Ρεαυ δ' Απε δὲν τῶχεις λησιμονήση.
Κάνεις πῶς εἶσαι ἄρρωστος, καὶ ὁ γιατρός τὰ χάνει
Καὶ λέει στὸν πατέρα σου «'Αφεύκτως θὰ πεθάνῃ...»
ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Καὶ τότε ὁ πατέρας μου ποὺ μ' ἀγαπᾶει τόσο
Μὲ ἔρωτᾶ, «παιδάκι μου, τί θέλεις νὰ σοῦ δώσω;»
ΣΥΛΒΕΤ

'Εσὺ τοῦ λέγεις «Τὴν Συλβέτ...»
ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Θ' ἀναγκασθῇ νὰ πάη
ΣΥΛΒΕΤ

'Αμέσως στὸν πατέρα σου, ἂν ἴσως μ' ἀγαπάη...
ΣΥΛΒΕΤ

Θέλεις καὶ ἄλλο; 'Ενας Δούξ, ἀλλὰ σαχλὸς καὶ γέρος
Μὲ βλέπει κάποτε ποὺ λὲς, ποιὸς ἔχει σὲ ποῖο μέρος
Καὶ μ' ἀγαπᾶ... τρελλαίνεται... Στέλνει νὰ μὲ ζητήση
Θέλει νὰ γίνω Δούκισσα...
ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Σὴν πῆττα θὰ πατήση!
ΣΥΛΒΕΤ

Σὴν πῆττα θὰ πατήση!
ΣΥΛΒΕΤ

Σὴν πῆττα θὰ πατήση!
ΣΥΛΒΕΤ

Σὴν πῆττα θὰ πατήση!
ΣΥΛΒΕΤ

Σὴν πῆττα θὰ πατήση!
ΣΥΛΒΕΤ

Σὴν πῆττα θὰ πατήση!
ΣΥΛΒΕΤ

Σὴν πῆττα θὰ πατήση!
ΣΥΛΒΕΤ

Σὴν πῆττα θὰ πατήση!
ΣΥΛΒΕΤ

Σὴν πῆττα θὰ πατήση!
ΣΥΛΒΕΤ

Σὴν πῆττα θὰ πατήση!
ΣΥΛΒΕΤ

Σὴν πῆττα θὰ πατήση!
ΣΥΛΒΕΤ

Σὴν πῆττα θὰ πατήση!
ΣΥΛΒΕΤ

Σὴν πῆττα θὰ πατήση!
ΣΥΛΒΕΤ

Ἀλάμπωρα

Μουσικὴ Κωμῳδία Β. 'Αργυροπούλου
Εἰς τὴν «Ἀλάμπωρα» ἀνακαινισθεῖσαν τελείως
ἄρχεται τῶν ἐργασιῶν του, ὁ ἐκ Σύρου ἀρχιεὶς θία-
σος τοῦ κ. Β. 'Αργυροπούλου.

Τόσον ὁ κ. 'Αργυροπούλος, ὅσον καὶ ὅλα τὰ ἀπο-
τελοῦντα τὸν θίασον πρόσωπα, εἶναι ἐγγύησις περὶ
τῆς εὐσυνειδήτου ἐμφανίσεως κάθε ἔργου.

Ἀπόλλων

Θίασος Σ. Πατρικίου
'Ο θίασος Παλαιολόγου—Πατρικίου συνεχίζει τὰς
παραστάσεις του εἰς τὸ θέατρον «Ἀπόλλων» μὲ τὴν
«Ἀπάξιαν» τῶν κ. κ. Μαρτίνο—Πρινέα μὲ συμ-
πραξίν τῆς κ. Ζωζῶς Δαλμᾶ.

Λαοῦ

Θίασος Νίτσας Ράλλη
'Η καλλιτέχνης κ. Νίτσα Ράλλη, τῆ συνεργασίᾳ
τοῦ κ. Ζάχου Θάνου, καταρτίζει θίασον διὰ τὸ
θέατρον Λαοῦ, ὅπου θέλει ἐργασθῆ ὁλόκληρον τὴν
ἀρχομένην θερινὴν περίοδον.

Θέατρον Παπαγιάννη

Ἄπερέττα Παπαγιάννη
'Οπερέττα Παπαγιάννου κάμνει ἐναρξίν τῶν πα-
ραστάσεων τῆς εἰς τὸ θερινὸν θέατρον «Παπαγι-
άννου»

Θὰ δοθοῦν καθ' ὅλη τὴν ἑβδομάδα τοῦ Πάσχα, τὰ
ἔργα τοῦ κ. Σακελλαρίδη Βαφτιστικὸς καὶ «Πικ-Νικ»
καθὼς καὶ τὰ Βιεννέζικα. «Χορὸς τῆς Τύχης» καὶ
Κοντέσσα Μαρίτσα.

'Εν τῷ μεταξὺ ἐτοιμάζεται ἡ «Ζαπωνέζα».

Τὸν ὄλλον τῆς πρωταγωνιστρίας τοῦ ἔργου θὰ
ὑποδυθῇ ἡ Δις Λέλα Σταματοπούλου.

Εἰς τὸν θίασον φημολογεῖται ὅτι προσελήφθη καὶ
ὁ κ. Μ. Κοφινιώτης.

Διονύσια

Θίασος Μ. Κοτοπούλη
Τὴν ἑβδομάδα τοῦ Πάσχα θὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς
παραστάσεις του μὲ τὴν Γαλλικὴν φάρσαν «Τράβα τὸ
Κορδόνι», τὸ ὅποιον θὰ διαδεχθῇ «Ἡ Α. Μ. τὸ Τε-
λέντο» τοῦ κ. Μπασιτᾶ.

Δ. Κυβέλης

'Ο θίασος τῆς Καρ Κυβέλης ἄρχεται τῶν παραστά-
σεων του εἰς τὸ ὁμώνυμον θέατρον μὲ τὴν μεγάλην
ἐπιτυχίαν τοῦ θίασου τὸ «Μορὸ μου».

Θὰ ἐξακολουθήσῃ δὲ μὲ τὰ γνωστὰ ἔργα τοῦ
ρεπορτορίου του.

Ὀρλώμια

'Ιταλικὴ Ὀπερέττα
Εἰς τὰ «Ὀλύμπια» κάμνει ἐναρξίν τῶν παραστά-
σεων του ὁ 'Ιταλικὸς ὀπερετικὸς θίασος μὲ τὴν
«Μπαγιαντέρα» τοῦ Κάλμαν.

Κεντρικὸν

Θίασος Βεάκη - Νέξερ.
Εἰς τὸ «Κεντρικὸν» κάμνει ἐναρξίν τῶν παρα-
στάσεων του ὁ ἀριώτατος θίασος τῶν κ. κ. Α. Βεάκη
—Χ. Νέξερ τῆ συμπράξει τῆς συμπαθοῦς καλλιτέχνη-
δος Μαρ. Φιλιππίδου, πρωταγωνιστούσης.

Ὀπσειὸν

Μουσικὸς θίασος Δ. Ζαφειρίου
Εἰς τὸ γνωστὸν θεατρικὸν τοῦ Θεσίου τελείως
ἀτακαινιζόμενον, θὰ ἐργασθῇ κατὰ τὴν ἀρχομένην
θερινὴν περίοδον, ὁ καθ' ὅλα ἄρτιος θίασος τοῦ κ.
Δ. Ζαφειρίου ὑπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν θιεύθυνσιν τοῦ
κ. Σ. Σκιαδᾶ. Ὁ θίασος κατηρτίσθη ἐκ τῶν κ. κ.
'Ερ. Σκιαδᾶ, Χρ. Μύλλερ, Φρ. Ζαφειρίου, Κ. Ἀθα-
νασιάδου, Κ. Χρηστομάνου, Ἀγγ. Παπασταύρου, Ἐλ.
Ζαφειροπούλου καὶ τῶν κ. κ. Δ. Ζαφειρίου, Σ. Σκι-
αδᾶ, Ἀγγ. Σαρηγιάννη, Β. Μύλλερ Κεφαλοπούλου
Φρ. Χατζηκωσταντίνου κλπ.

Εἰς τὸ ρεπορτόριον τοῦ θιάσου προβλέπονται, Δρά-
ματα, Μουσικαὶ κωμῳδία, Ἡθογραφία καὶ Ἐπιθε-
ώρησις.

Ἀλκαζάρ

Θίασος Ροζ. Νίκα
Εἰς τὸ Σινὲ βαριετὲ «Ἀλκαζάρ» (ἐναντι Σταυθ-
μοῦ Λαρίσης), διαρρυθμισθὲν εἰς ἕνα πρώτης τάξεως
ὑπαίθριον θέατρον, θὰ ἐργασθῇ μετ' ὀλίγας ἡμέρας
ἀφικόμενος ἐκ Σύρου, ὁ ὀπερετικὸς θίασος Ροζα-
λίας Νίκα. Ἡ καλλιτεχνικὴ διεύθυνσις τοῦ θιάσου
ὀφειλομένη εἰς τὸν διακεκομμένον ἡθοποιὸν καὶ ἐπι-
χειρηματίαν κ. Ἀντ. Νίκαν μὲ πόσχηται πολλά.

'Ο θίασος σύγκειται ἐκ τῶν κ. κ. Ροζ. Νίκα, Ἀρ.
Δούκα, Μαγδ. Γάλλη, Ἀγλαΐα Προβελεγγίου, κλπ.
καὶ τῶν κ. κ. Παν. Σβορώνου, Ἀγλ. Προβελεγγίου,
Βελ. Κοντογιάννη, Φρ. Χρηστοφῆ, Ἐδγ. Κανδύλη,
Κ. Δούκα, Λέων. Γάλλη, Ν. Περόδκη κλπ.

Θίασος Ν. Μηλιάδη

Πολλὰ μέλη τοῦ διαλυθέντος θιάσου Σαμαρτζῆ—
Μηλιάδη, προσέλαβεν εἰς τὸν νέον θίασον του ὁ κ.
Ν. Μηλιάδης. Καταρτίζων δὲ τοῦτον καὶ μὲ ἄλλους
ἀκόμη καλλιτέχνας, θὰ ἐπιχειρήσῃ πιθανῶς τουρνέ.

Νέον Φάληρον

Θίασος Ρέντζου—Βεργοπούλου
Οἱ κ. κ. Ἡλ. Βεργόπουλος καὶ Ρέντζος συμπληρώ-
νοντες τὸν θίασόν των, μετὰ εἰκοσαήμερον περιοδείαν
εἰς Λαμίαν, θὰ στεγασθῶσιν εἰς τὸ θερινὸν θεατρικὸν
τοῦ κ. Γκρέκα εἰς Ν. Φάληρον. Μεταξὺ τοῦ προσω-
πικοῦ τοῦ θιάσου συγκαταλέγονται αἱ κ. κ. Φ.
Σκόττη, Ἀμ. Βεργοπούλου, Δις Ρέντζου κλπ.

Θίασος Στ. Λαμπάκη - Ν. Σύλβα

Πρὸ ἑβδομάδος ἐπανήλθεν ἐκ Πελοποννήσου ὁ
θίασος Λαμπάκη—Σύλβα, χωρὶς νὰ γνωσθῇ ἂν θὰ
παραμείνῃ εἰς τὴν πρωτεύουσαν.

ΡΙΚΑ ΔΕΛΜΟΥΛΥ

Την παρελθούσαν εβδομάδα εδόθη εις την αίθουσαν του Ώδειου Αθηνών η συναυλία (ρεσιτάλ πιάτου) της δεσποινίδος Ρίκας Δελμουλύ.

Η δεσποινίς Ρίκα Δελμουλύ, είναι Έλληνίς την

καταγωγή. Έγεννήθη εν Καλλιθέα εκ μητρός Έλληνίδος, πολὺ μικρὰ δὲ ἠρωλοῦθησε τοὺς γονεῖς της εἰς τὸ Βέλγιον. Ἐσοῦδασε πιάνο εἰς τὸ Conservatoire Royal τῶν Βρυξελλῶν, ὅπου οἱ καθηγηταὶ της ταχέως ἀντελήφθησαν ὅτι ἡ «νεαρά Έλληνίς», ὅπως τὴν ἀνομάζον οὐδὲν κοινὸν εἶχε μετὰς λοιπὰς μαθητρίδας. Φύσις πράγματι μουσική, προικισμένη μετὰ δεξιότητα οὐχὶ συνήθη, κατέπληξε τὸ ἀκροατήριον ὅταν τὸ πρῶτον ἐνεφανίσθη, μαθητρία εἰσέτι πρὸ τοῦ κοινού. Δέκα ἔξ ἐτῶν ἔλαβε diplôme de virtuosité μετὰ τὴν εὐφημον μνείαν «avec la plus grande distinction», κατόπιν λαμπρῶν ἐξετάσεων κατὰ τὰς ὁποίας οἱ καθηγηταὶ τοῦ Ώδειου Βρυξελλῶν ὡμολόγησαν ὅτι εἰδανύμασαν ἕνα γνήσιον μουσικὸν ἄριστον.

Τὸ πρόγραμμα δυσκολώτατον, περιλαμβάνον συνθέσεις τῶν Kameau, Beethoven, Chopin, Franc, Scriabine Liszt καὶ Albeniz, ἐξετελέσθη μετὰ θαυμαστῆς δεξιότητος. Ἡ νεαρά κλειδοκυμβαλιστρία κατόρθωσε νὰ ἐπιδείξῃ, ἐκτὸς τῆς ἀκριβείας τῆς ἐκτελέσεως, καὶ εὐκαμυλίαν ἐξαιρετικὴν, χάριν καὶ αἰσθηματικὴν.

Σημειούμεν ἰδιαιτέρως τὴν λεπτότητα μετ' ἧς ἐξετελέσθη ἡ Campanella τοῦ Liszt καθ' ὅς καὶ ἡ χαρακτηριστικὴ Triana τοῦ Albeniz.

Πιοτεῖοντες δὲ κοινὴν εὐχὴν διαβιβάζομεν, παρακαλοῦμεν τὴν Δίδα Δελμουλύ νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν συναυλίαν δι' ἑκείνους οἱ ὅποιοι δὲν ἠτύχησαν νὰ τὴν ἀκούσων.

Τιμητικὴ

Τηλεμαχὸς Δεπενιώτης

Ἐνόπιον ἐκλεκτοῦ ἀνθρωποποιεῖματός εἰς τὸ θέατρον «Ὀλύμπια» τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ὁ διακεκομμένος μας κομικὸς Τηλ. Δεπενιώτης, ἔδωκε τὴν τιμητικὴν του παραστάσιν μετὰ τὸν «Σίδην», Ἐπιβεβαιωσθητὴν. Ὑποθέτομεν, ὅτι διὰ τοῦ ἐκλεκτοῦ Κροκουραίου καλλιτέχνην περιττεῖναι κάθε ἔπαινος, ὅσον ἀ-

φορὰ τὴν ἀριστοτεχνικὴν ὑπόκρισίν του. Ἐπίσης καὶ οἱ συμπράξαντες κ. κ. Λουδ. Λούης, Βασ. Δημοπούλου, Ἄννα Ρούσσου, Βλαχόπουλος κ.λ.π. δὲν ἔστέθησαν εἰς εὐσυνείδητον ὑπόκρισιν.

ΒΕΡΡΑ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Κατὰ τὴν συναυλίαν τοῦ Ώδειου Αθηνῶν τῆς παρελθούσης εβδομάδος, ἐνεφανίσθη πρὸ τοῦ κοινού ἡ διακεκομμένη καλλιτέχνης τοῦ ἄσματος Βέρρα Γιαννακοπούλου μετὰ ἐξαιρετικὰ δύσκολον πρόγραμμα. Διὰ τὴν κ. Γιαννακοπούλου, τῆς ὁποίας ἡ εὐστροφία τοῦ λάρυγγος καὶ ἡ τέχνη τοῦ ἄσματος εἶναι ἀποραμμύλοι, ὅτι καὶ ἂν ἐγραφετο θὰ ἦτο ἐλάχιστον διὰ νὰ καθορίσῃ τὴν δύναμιν τῆς διασήμεου αὐτῆς Ἑλληνίδος disease.

Καίτοι ἡ φωνὴ της δὲν διακρίνεται ποσοτικῶς, καὶ ἐνίοτε ποιοτικῶς, ἐν τούτοις ἡ μεγάλη της τέχνη τὴν πλαισιώνει μετὰ σπάνιαν μελωδικότητα. Εἰς τὸ ὑπὸ τῆς κ. Γιαννακοπούλου ἐκτελεσθὲν πρόγραμμα περιελαμβάνετο τὸ ἀριστούργημα τοῦ Μουσόργκυ «Ὀπάκ· ρωσσιστὶ».

Ἡ «Ἑλληνικὴ Τέχνη» χάριν τῶν φιλομούσων ἀναγνωστῶν της δημοσιεύει κατωτέρω τὴν πιστὴν μετάφρασιν τοῦ περιφήμου αὐτοῦ ποιήματος τοῦ Οὐκράνου ποιητοῦ Τ. Σχεφτσένκο παρ' ἀγνώστου, καὶ τὸ ὅποιον ὁ κ. Ν. Ποριώτης ἀποδεικνύει ὅτι τὸ πρῶτον ἐτραγουδήθη ὑπὸ τῆς κ. Ἀρτέμιδος Κυπαρίσσης ἐπὶ τοῦ θεάτρον Μαρίκας Κοτοπούλης τὴν 8ην Ἀπριλίου τοῦ 1917.

«ὈΠΑΚ»

Χαί, χάπ, χάπ, χάπακα
 πὸν κοζάκο ἀγάπησα...
 μόνο γέρο ξεκουτιάρη
 ψαρὸ-ρήχη, ξεδοντιάρη.
 Νά, τί νειάτα χάρηκα,
 Χαί!...
 Κ· ἀπὸ τότε μαῦρο χάλι.
 — Ἀϊ, βῆ γέρο, σὸ μγγάλι
 καὶ πηγαίω ἐγὼ ἐπὶ χάνι!
 Βίωο χέρι σὸ μαντάλι,
 κι' ὕστερα ὄλο ντρογάκ κι' ντροβγκ,
 καὶ ντρογάκ καὶ ντροβγκ.

Δίνω πρῶτα καμουτσιά,
 δευτερώω μετὰ κλωτσιά.

Πιαν' ἡ μπάμπω τὸ χορὸ,
 μιά καὶ δυὸ σκουναίει τὸ νιό.

Κι' ὁ ψοῆς τῆ γοητῆ μαλώνει,
 μὰ κι' ἡ μπάμπω ξεφαντάνει.

— Τί σὲ πείρα, σατανά,
 νὰ μ' ἀφήνης νησιτικιά.

Νά τα!
 Θέλου ἐννοια κι' οἱ μικροί,
 θὲν καὶ φοδχα καὶ φαλ.

Ἔτσι!
 Βρὲς καὶ σὺ γὰ τῆ φαφοῦτα
 μὴ σε στείλω ἐπὶν κοροῦτα,

Χαίιντε!
 Τρέχα ντέ, ψαρή μου γέρο,
 φέρε μου, μὴ σοῦ τῆ φέρω!

Τράβα,
 Γέρο, βάλε πια μυαλό
 κούνα, κούνα τὸ μωρό,
 νά, πῶς;
 τὸ μωρό,— νά, πῶς;

Νιά σὺν ἡμουν, γέροντά μου,
 ἄρσα τοὺς νιούς κι' ἐγώ
 μὰ ὡς νὰ βγάλω τὴν ποδιά μου,
 κοί στη σέλλα ὡς νὰ βρεθῶ,
 σὲ φεγγίτη χαιρετούσα
 μετὰ τὸ ἀτλάζι πὸν κεντοῦσα.
 — Ἄχ, Θανάση μ' καὶ ἄχ βρὲ Γιάννη,
 βάλτε ντέ κ' ἐσεῖς καφτάνι,
 κι' ἄμα βγοῦμε ἐμεῖς σεργιάνι,
 σὲ τραγοῦδι ποιὸς μὰ, πιάνει
 Χαί, χαί, χαί, χαί,
 Χαίιντε, νιέ, νιέ, νιέ!
 Χαίιντε, χάπ, χάπακα,
 πὸν κοζάκο ἀγάπησα,
 μόνο γέρο ξεκουτιάρη
 ψαρὸ-ρήχη ξεδοντιάρη.
 Νά, τί μόνο χάρηκα,—
 Χαί!

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ

ΠΑΡΩΔΙΑ

Διὰ πρῶτην φορὰν εἰς τὴν πόλιν μας, ὁ θεατριζόμενος κόσμος θὰ εὐρεθῇ μετ' ὀλίγας ἡμέρας πρὸ παραδιακῆς παραστάσεως, κατὰ Ἰταλικὴν παράφρασιν,

τοῦ αἰσθηματικοῦ ἔργου τῆς «Κας μετὰς Καμελίας». Ἡ παρωδία αὕτη θὰ δοθῇ εἰς ἕν ἀπὸ τὰ κεντρικώτερα θεάτρα μας μετὰ τὴν ἀκόλουθον διανομήν.

Εἰς τὸν ρόλον τῆς εὐγενούς φθισικῆς Μαργαρίτας Γκωπέ, πὸν συντρίβει τὴν καρδιά της γιὰ νὰ ἀποδόσῃ εἰς τὴν οἰκογενειάν του τὸν Ἀρμάνδον Δυβάλ, θὰ ἐμφανισθῇ ὁ κ. Ἰ. Μοσχονάς. Εἰς τὸν ρόλον τοῦ Ἀρμάνδου, ὁ κ. Κ. Παρασκευόπουλος, ὡς ἰατρός ὁ κ. Δ. Βενιέρης, ὡς Νανίνα ἡ κ. Κι Μόσχου κ.λ.

Πληροφορούμεθα ἐπίσης ὅτι ὁ κ. Μοσχονάς διὰ τὴν ἄσπιαν ἐμφάνισίν του ὡς Κυρία μετὰς Καμελίας, ἀνέθεσε τὴν ραφὴν τῶν βαρυτίμων τουαλετῶν του εἰς τὸν καλλιτεχνικὸν οἶκον Γασσίας Μιχαήλ.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Προηγούμενα τεύχη τῆς «Ἑλληνικῆς Τέχνης» εὐρίσκονται πάντοτε εἰς τὰ καπνοπωλεῖα, Πατησίων 26 καὶ Καλλιτεχνικὴν Ἀγοράν, κάτωθι θεάτρον «Ἀλάμπρα»

Καλλιτεχνικὴ Πανδαισία

Ο ΚΗΠΟΣ ΤΟΥ ΓΕΡΑΝΙΟΥ

Τὸ Αὐγὸ τοῦ..... Νικηφόρου

Ἡ παλιὰ, ἡ ὠραία ἐποχὴ, μεσάνυχτα τῆς Ἀναστάσεως ὁ ἱστορικὸς κήπος τοῦ Γερανίου κατάφωτος, ἀνέμενε τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἠθοποιῶν ἀπὸ τὰς Ἐκκλησίας. Ὅλοι μαζὺ ἀδελφωμένοι οἱ παλαιοὶ καλλιτέχνη, ἐπρόκειτο νὰ τσουγγρίσουν τὰ αὐγά, νὰ πάρουν ἕνα μεζὲ κοκορέτσι τὸ ὅποιον παρασκεύασε ὁ μπάμπω Νιόνιος ὁ Πομόνης ὁ ἐπιστάτης τοῦ Θεάτρον Μπούκουρα, καὶ ὕστερα νὰ πάνε σὰ σπῆτια τους νὰ γιορτάσουν τὸ Χριστὸς Ἀνέστη τρώγοντας τὴν περιφρημαγερίτσα μετὰς οἰκογενείας των. Παλιὰ ὠραία συνήθεια τὴν ὅποιαν εἰσήγαγεν ὁ Ἀλεξιάδης καὶ πὸν ὅλοι τὴν διετήρησαν ἐπὶ πολλὰ ἔτη.

Ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον κατέφθανον οἱ ἠθοποιοὶ μετὰ τὸ κόκκινο αὐγὸ ἐπὶ χέρι, χαροῦποι φιλώντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλον γιὰ τὸ Χριστὸς Ἀνέστη καὶ μόνος ἕνας, ὁ Νικηφόρος ἐμπῆκε σκυθρωπὸς ἀμίλητος, καὶ χωρὶς νὰ προσφέρῃ οὔτε μιὰ λέξι, περιηροῦντο τὰ κόκκινα αὐγά τῶν συναδέλφων του ὡς νὰ ἐξίτηι νὰ ἀνακαλύψῃ κάπ. Τί εἶχε συμβῆ; Ἴδου τὸ μυστήριον, τὸ ὅποιον δὲν μπορούσε κανεὶς νὰ ἐξηγήσῃ καὶ ὅμως ὁ περίφημος κομικὸς τοῦ θεάτρον καὶ ἀνεξάντλητος φαρσέρ τὴν ἔπαθε ἀπὸ τὸν Κοτοπούλη, ὁ ὅποιος μέσα εἰς τὸν συνασπισμὸν τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγ. Κωνσταντίνου τοῦ ἐβούτηξε ἀπὸ τὴν τσέπη τὸ κόκκινο αὐγὸ καὶ τὸ ἀπέκρυψε διὰ νὰ γελᾷ κατόπιν μετὰ τὸ πάθημα τοῦ Νικηφόρου πὸν εἶχε τὴν ἀτυχὴ ἐμπνευσί, διὰ νὰ ἐξέλθῃ ὄνομα καὶ πρᾶγμα Νικηφόρος ἀπὸ τὸ τσουγγρίσισμα, νὰ βῆ ἕνα πέτρινο αὐγὸ διὰ νὰ κατασκαίσῃ τὰ αὐγά τῶν συναδέλφων του. Ὁ δυστυχὴς Νικηφόρος μὴ τολμῶν νὰ ἐκμησηρευθῇ τὸ πάθημά του παρηκολούθη τὸ συναδελφικὸ γλέντι καὶ ὅταν ὁ Τσίντος τὸν ἐπλησίασε διὰ νὰ τσουγγρίσουν τὸ αὐγὸ, ὁ ἀτυχὴς Νικηφόρος τοῦ ὡμολόγησεν ὅτι τοῦ ἔκλειπεν μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν κάποιος μορταράκος τὸ αὐγὸ καὶ ἐξηφανίσθη. Ἀλλὰ ὁ Κοτοπούλης δὲν ἐκρατήθηκε πλέον καὶ ἀναγγέλει εἰς τὴν καλλιτεχνικὴ καὶ συναδελφικὴ συντροφίαν ὅτι αὐτὸς ἐβούτηξε τὸ αὐγὸ ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ Νικηφόρου καὶ τὸ ἐμφανίζει εἰς ὅλους τὸ αὐγὸ τὸ πέτρινο ἐνῶ ὁ Νικηφόρος ἔμεινε κ ο κ α λ ο ! !

ΔΙΟΜ... ΛΕΩΝ ..

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Πιέρ Λοτί: «Ὁ ἀδελφός μου Ὑβ»

Ἀπὸ τὸν ἐκδοτικὸν Γ. Παπαδημητρίου ἐκυκλοφόρησε εἰς κομψότατον δεμένον τόμον τὸ ἀριστούργημα τοῦ ἀποθανόντος τελευταῖως Γάλλου Ἀκαδημαϊκοῦ Πιέρ Λοτί «Ἀδελφός μου Ὑβ» ἔργον ἐκ τῶν ἀρίστων τῆς συγχρόνου Γαλλικῆς φιλολογίας.

Ἦτο ἀπὸ τὸ αἰσθηματικὸν τῆς φιλίας καὶ μετὰ ἀρχαϊκῶς λιτὴν πλοκήν, ἐκτυλίσσονται εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ ζωηρὰ δραματικὰ ἐπεισόδια, κυριεύοντα τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου, διατυπώνονται βαθύτερα φιλοσοφικὰ ἀντιλήψεις τῆς ζωῆς, ἀπεικονίζονται ψυχικαὶ καταστάσεις, ἐνστικτα, κλίσεις καὶ πάθη τῶν ἀπλῶν ἀνθρώπων.

Αἱ θαυμασιῶς λυρικαὶ, ἀλλὰ συνάμα καὶ ζωηρῶς πραγματικαὶ περιγραφαί, ἰδίως τοῦ μεγαλείου καὶ μυστηρίου τῶν θαλασσῶν αἰ πικίλλουσαι τὰς γραμμὰς τοῦ βιβλίου, κατατάσσον αὐτὸ εἰς τὴν πρῶτην σειράν τῆς παγκοσμίου λογοτεχνίας.

Ἡ μετάφρασις πιστότατα ἀποδίδουσα τὸ ὕφος τοῦ συγγραφέως, εἶναι ἐκ τῶν ὀλίγων τὰς ὁποίας εἶδομεν ἀπόδομένας εἰς τὴν Ἑλληνικὴν.

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

(Συνέχεια και τέλος)

III

Ένα του Θεοτή βράδυ, η Άνθοῦλα ήταν έξαιρετικά ανήσυχη, ο ύπνος δεν είχε τη δύναμη να δώσει ανάπαυσι στο σώμα της. Στ' αἰτία της άκουσε το παραπονιάρικο βουητό των καλαμιῶν, τὰ γλυκοκελαδήματα των πουλιῶν, τῶν κοπαδιῶν τὰ κουνούνια στα μισόκλειστα μάτια της εμπροστά, διαβήκαν ἀγκαλιασμένα τὰ πειδ μαγευτικά ὄνειρα, ένας κόσμος πεντάμορφος φανερώσε τες εἰμορφιές του, τες μαγικές χάρεις του.

Και τὰ μάτια και ὁ νοῦς μαγεύτηκαν, συνεπήραν τὴν κάθε του νοῦ σκέψη. Στ' ὀλίγο η Άνθοῦλα ἀνασηκώθηκε στο κρεβάτι της ανήσυχη τῆς φάνηκε πῶς μιὰ γλυκεῖα φωνὴ τὴν φώναζε με τ' ὄνομα της; τῆς προστάξε να σηκωθεί, να τὴν ἀκολουθήσει, σ' ὀλίγο πετάχτηκε ἔξω ἀπὸ τὸ κρεβάτι της, φέρεσε γρήγορα τὰ οὐτά της, κατέβηκε τὰ σκαλοπάτια σιγά-σιγά, ἀνοίξε τὴ θύρα με προσοχὴ και ἔτρεξε γοργὰ κεί πού η ἀγνωστὴ φωνή, τόσο γλυκεῖα τὴν ὀδηγοῦσε.

Δὲν ἄργησε να φθάσει σιμὰ στὴν ἀεροποταμιά, οὔτε ὁ Ἀναστάσης οὔτε τὸ πιστό του σκυλι περιμεναν ἐκεῖ, ὅλα κοιμῶνταν ἤσυχα.

Μέσα στὲς ρίζες τῶν καλαμιῶν τὰ πουλιὰ ζευγάρωναν κουμμένα μέσα στὴ πειδ μοναχικὴ γωνιά, μακρὰ πολὺ ἀνάμεσα στα δένδρα τοῦ λόγγου φαινόταν ἡ λάμψη ἀπὸ δυὸ τρεῖς φωτιές. Στὸ ἀσημένιο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ τὸ λειβάδι φάνταζε με σπάνια εἰμορφιά και τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ καθρέφτιζε τ' οὐρανοῦ τες χάρεις.

Ἡ Άνθοῦλα προχώρησε ἀκόμα, ἡ φωνὴ τῆς μιλοῦσε τώρα πειδ γλυκὰ, τὰ γλυκοκελαδήματα τῶν πουλιῶν ἀνακατεύθηκαν μ' ἕναν ἀπόκοσμο σκοπὸ φλογέρας. Περιπατοῦσε τώρα ἡ κοπελλιά στὶς ἀμμονδιές, πλησίαζε περισσότερο τὴν ἀεροποταμιά. Ξάφνου στὸν καθρέφτη τοῦ νεροῦ πού ἀσημοφωτισμένος μπροστά της ἀπλώνονταν, παρουσιάσθηκε ἕνα ἀλλόκοτο φῶς.

Στὴν ἀρχὴ ἦταν ζωηρὸ, πλὴν και μικρὸ τόσο ζωηρὸ πού τὴν ἐμπόδιζε να βλέπει. Ὑστερα τὸ φῶς μεγαλῶνε περισσότερο και μέσα σ' αὐτὸ μιὰ χρυσοστολισμένη ἐκκλησιὰ ὅλο ἀνθοῦς και σιμόρτα τῆς φανερώθηκε. Κανδήλια πολλὰ χουσα και ἀσημένια, μικρὰ και μεγάλα καίανε μπροστά πὸ τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας λαμπάδες πολλές, πάρα πολλές ἦσαν ἀναμένες πάνω στὸν κηροστάτη γιὰ τὴν Μεγαλόχαρη. Κάτω ἀπὸ τὴν εἰκόνα αὐτὴ, στὸ στερνὸ σκαλοπάτι τοῦ Ἱεροῦ πού ἦταν και αὐτὸ κατάφωτο, ἡ Άνθοῦλα εἶδε τὸν Ἀναστάση να καθεται. Κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του ἕνα ἀρνάκι τοῦ γάλατος, τὴν ἀχώριστη φλογέρα στο χέρι, τὰ χεῖλι του χαμογελοῦσαν ἀπὸ βαθειὰ εὐχαρίστησι και τὰ μάτια του λαμποκοποῦσαν περισσότερο και ἀπὸ τ' ἀστέρια, και στὸ κεφάλι του πάνω φοροῦσε ἕνα στεφάνι ἀπὸ πλούσιο ἀνθὸ λεμονιάς.

Ἡ Άνθοῦλα προχώρησε ἀκόμα, ἔπειτα ἔσκυψε λίγο ἀπλώσε τὸ χέρι γιὰ να πάρη τὸ μυρωμένο στεφάνι πού τῆς ἔδινε τώρα ὁ Ἀναστάσης, τὰ πόδια πού πάτησαν στὴ κινούμενη ἀμμονδιὰ βούλιαξαν. Ἡ κόρη σὲ λίγο χάθηκε.

Ένα στεφάνι φάνηκε ξάφνου, σκότισε τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, κάτι πουλιὰ τραγοῦδησαν με λυπημένη φωνή, ἀκούσθηκε τὸ τραγοῦδι τοῦ Γκιῶνη, βούησαν τὰ καλάμια λυπητερά.

Ἐπειτα πὸ λίγο τὸ φεγγάρι πάλι πρόβαλε, ἔλαψε ὠραῖο και μαγευτικὸ καθὼς πρῶτα, τὸ λειβάδι φάνταζε ὠραιότερο.

Τὴν ἄλλη μέρα περιμένε ὁ Ἀναστάσης στὸ πέραμα τοῦ ποταμοῦ τὴ συντροφίσα, μα ἀνώφελα, τὸ δειλινὸ ἦλθε χωρὶς να φανῆ ἡ Άνθοῦλα και τὰ δροσᾶτα λουλούδια πού με τόση φροντίδα εἶχε μαζέψει, περιμεναν και αὐτὰ ἀνώφελα.

Τὸ βράδυ, μόλις φάνηκε τὸ φεγγάρι στὸν οὐρανό, ὁ βοσκὸς κάθησε ἔξω πὸ τὴν καλύβα του πάνω σ' ἕνα κούτσουρο πεύκου.

Δὲν ἄργησε να ξαναπαῖξει τὴν φλογέρα του ἔπαιξε ὅμως με πάθος μεγάλο και τέχνη σπάνια ἕνα παραπονιάρικο πού λές και ἐπρόδινε ὅλον τὸ κουφὸ τῆς ψυχῆς του πόνο.

Ὁ ἀντίλαλος τοῦ ἀπαντοῦσε με τὸν ἴδιο σκοπὸ.

Μεσάνυχτα. Ξάφνου στοῦ φεγγαριοῦ τὴ λάμψη ἕνα συνεφάκι σκοτήνισε λίγο, τὰ καλάμια τῆς πηγῆς τρέιζαν μ' ἕνα ξεχωριστὸ τρέξιμο βούησαν με παράπονο. Ἐπάψε τὸν σκοπὸ ὁ Ἀναστάσης και ἄκουσε προσεχτικὰ κυττώντας γύρω του. Τοῦ Γκιῶνη ἡ φωνὴ ἀκούσθηκε ἀπὸ μακρὰ και ἕνα οὐρλιασμὰ σκυλοῦ πού γρήγορα ἔβησε, στὴ ὄρη ἀμμονδιὰ καταχνιά σηκώθηκε σιγά σιγά.

Μέσα στὴν καταχνιά πού ὀλοένα φούντωνε ἕνας ἴσκιος φάνηκε, ἴσκιος πού ἔμοιαζε με κοπελλιά. Ὁ ἴσκιος προχωροῦσε κάθησε ἐπάνω στὲς ἑλῆς, πλησίασε τὰ καλάμια, και ὅσο περισσότερο ὁ ἴσκιος ἔσιμωσε, τόσο ἔμαζε τῆς Άνθοῦλας στὴ χάρη και τὴν ὁμορφιά.

Μακρὸ πολὺ μακρὸ ἦταν τὸ διάφανο φῶσμά της πού ἄγγιζε τὴν ἀμμονδιὰ γιομάτο ἀνθοῦς και λουλούδια, στὸ κεφάλι της πάνω ἕνα στεφάνι τριαντάφυλλα φιλοῦσαν τὸν πλούσιο ἀνθὸ τῆς λεμονιάς και ὁ Ἀναστάσης ζάνοιξε διάπλατα τὰ μάτια του, δὲν εἰμποροῦσε να ξεχωρήσῃ ἂν ἡ οὐρὰ πὸ τ' ὠραῖο αὐτὸ φῶσμα ἦταν τὸ νερὸ ἢ ἡ ἀμμονδιὰ πού τόσο ὠραῖα φάνταζαν. Και ἡ φλογέρα ἄρχισε τότε να παίζει, τῆς ἀγάπης τὸ τραγοῦδι, τὰ πουλιὰ ἔπαψαν τὸ κελᾶδη ἀπὸ τῶν στὸν ἄκουσμα τοῦ ἀρμονικοῦ σκοποῦ πού δὲν ἔπαψε παρὰ ὅταν τὰ κοκκόρια λάλησαν γιὰ πρώτη φορὰ και ὁ Ἀδγερινὸς φάνηκε να λαμποκοπᾶ στὸν οὐρανό.

Ἡ μέρα ἦλθε και πέρασε, τὸ δειλινὸ σκοτεινίασε τὸν οὐρανό, τὸ βαθὺ σκατάδι ἀπλώθηκε στὴ γῆ, τὰ ἀστέρια τρεμόσβυναν με χάρη.

Κι' ὁ ἀντίλαλος ξαναξύπνησε πάλι ἀπὸ τὸν γλυκὸν ἀντίλαλο, . . . ξάφνου σάπασε . . . ἕνας σκοπὸς πόνου ἀκούσθηκε, ὁ ἴσκιος τῆς κόρης πάλι φάνηκε.

Πολλές πολλές νύχτες φάνηκε ὁ ἴσκιος τῆς κόρης.

IV

Μιὰ γλυκεῖα τοῦ Αὐγούστου νύχτα ὁ Ἀναστάσης δοκίμαζε ἕνα χαρὰς γλυκὸ σκοπὸ πού θάπαιζε στὸ γάμο τῆς Κατερίνας τῆς πρώτης κόρης τοῦ Δημάρχου, ξάφνου ὁ Μαῦρος λαφιάσθηκε, τὸ πιστὸ σκυλι τινάχθηκε πάνω ἀγοισμένο. Δὲν ἐφώναζε, τὸ στόμα του μισόανοιξε και ἔδειχνε με τρομερὰ φωνὴ τὰ δόντια του σ' ἀγνωστὸ ἐχθρὸ. Κύτταξε ὁ Ἀναστάσης προσεχτικὰ γύρω του. Ὁ ἴσκιος ἦταν ἐκεῖ στὴν πηγὴ ἀπάνω.

Αὐτὴν τὴ νύχτα φοροῦσε νυφικὰ φορέματα γεμάτα ἀνθοῦς δροσόλουστος, τὸ πρόσωπο ἔλαμπε ἀπὸ χαρὰ. Τὰ χεῖλι τῆς Άνθοῦλας τοῦ χαμογέλασαν, τὸ χέρι σηκώθηκε τοῦ ἔγενεψε πῶς τὸν ἤθελε να τοῦ μιλήσῃ.

Ὁ Ἀναστάσης σηκώθηκε και προχώρησε, μα ὅσο προχωροῦσε τόσο ἡ Άνθοῦλα πήγαινε κατὰ τῆς ἀμμονδιές, πάντοτε χαμογελῶντας του με χάρη πού τὸν τραβοῦσε κατὰ τὸ μέρος της.

Σίμωσε σ' ὀλίγο τὸν ἐπικίνδυνο καλαμιῶνα, ξάφνου

ἡ Άνθοῦλα κρύφτηκε κει μέσα, ἄρχισε ἡ φλογέρα με ξεχωριστὴ τέχνη, τί πάθος ἀφθαστο τῆς ἀγάπης τὸ τραγοῦδι! Στ' ὀλίγο ὁ ἴσκιος ξαναφάνηκε ἀνάμεσα πὸ τὰ καλάμια, τοῦ ἔγενεψε να πλησιάσῃ τοῦ ἔδινε τὸ λο λουδοστεφάνι πού εἶχε ετοιμάσει γι' αὐτόν.

Κι' ὁ Ἀναστάσης προχώρησε προσεχτικὰ πατώντας ἐπάνω στὲς ρίζες τῶν βουλιαγμένων καλαμιῶν, ἔπειτα τὴν σίμωσε, ἀπλώσε τότες τὸ χέρι γιὰ να πιάσῃ τὸ χέρι της, τὰ πόδια ξάφνου βούλιαξαν ἡ φλογέρα ἔπεσε, τ' ἄγορι χάθηκε. Ένα οὐρλιασμὰ σκυλοῦ π' ἔσχιζε τὴν ψυχὴ ἀκούσθηκε οἴχτηκε κατὰ τὸν καλαμιῶνα, τὰ πουλιὰ πού φώλιαζαν ξαφνισθήκαν πέταξαν ἴδω και ἐκεῖ, ἀφίνοντας πόνο κελᾶδημα.

Ἐημέρωσε ὁ Θεὸς τὴν ἡμέρα κ' ἕνα σκυλι με μανιασμένο ξεφωνητὸ καθεται ἀκόμα σιμὰ στὸν καλαμιῶνα, τὰ πρόβατα βόσκουνε μόνα τους σκορπισμένα ἴδω και ἐκεῖ εἶδε κ' ἔπαθε ὁ κύριος Δημήτριος, ὡς πού να τὰ συμμαζέψῃ.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη δὲν ἀκούεται πειδ τῆς φλογέρας τὸ τραγοῦδι να ξυπνᾶ τὸν ἀντίλαλο, καλάμια τῆς ἀμμονδιᾶς πού ὁ διαβάτης φοβάται να σιμώσῃ δυὸ ξεχωριστὰ ἀηδόνια φωλιάζουν ἐκεῖ ταχτικά κάθε ἀνοιξὴ και κεληδοῦν μελωδικὰ τῆς ἀγάπης τῶν τὸ παθητικὸ τραγοῦδι μόλις πλησιάζουν τὰ μεσάνυχτα πρὶν γλυκοχαράξῃ ἡ αὐγὴ.

Γ. ΑΡΓΑΛΕΙΑΣ

Η ΑΙΩΝΙΑ ΠΟΛΙΣ

Όταν παρατηρεῖτε, ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ Πίντσιο, κατὰ τὴν δύσαν τοῦ ἡλίου, κάτω ἀπὸ ἕνα οὐρανό γαλήνιον τὸν ὁποῖον φωτίζουν αἱ τελευταῖα ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, δίδονται εἰς τὰ οἰκοδομήματα κατὰ τὴν φανταστικόν. Αὐτὴν τὴν πόλιν με τοὺς ἔνδεκα Αἰγυπτιακοὺς ὀβελίσκους της, τοὺς τριακοσίους κουμπέδες της, τὰ δάση ἀπὸ κολώνες, τὰς μυριάδας τῶν ἀγαλμάτων ὅταν ἀνακαλύπτετε τοὺς ἑπτὰ λόφους ὅπου ἐγεννήθησαν οἱ συγκλητικοί, οἱ σύμβουλοι, οἱ ρήτορες, τὸ Πολιτικὸν και Ἀστικὸν δίκαιον τῆς ἀρχαιότητος ὅταν ἔχετε μπροστά σας τὸν Ἅγιον Πέτρον και ἐπάνω σας τὰς μεγαλοπρεπεῖς γραμμὰς τῆς Μητροπόλεως, τὴν ροτόντα ζωγραφισμένην ἀπὸ τὸν Μπραμάντε (Ἰταλὸς Ἀρχιτέκτων 1444 — 1514) και τελειοποιηθεῖσαν ἀπὸ τὸν Μιχαὴλ Ἀγγελον, κοντὰ στὸν Ἅγιον Πέτρον, τὸ Τιτάνειον Μουσολεῖον τοῦ Ἀδριανοῦ, ἐπάνω στὸ ὁποῖον ὀρειχάλκινος σεραφεῖμ ἀπλώνει τὰ πτερά του κάτω ἀριστερὰ τὸν κόσμον τῆς ἱστορίας, τοὺς τοίχους ὅπου ἐχαράχθησαν χίλια νίκαι, τὴν Ἱερὰν Ὀδὸν (Via Sacra) ἀπὸ τὴν ὁποῖαν εἰσέρχοντο οἱ θριαμβευταί, τὴν ἀγορὰν, ὅπου συνεκεντρῶντο ὁ λαὸς, τὰς ἀψίδας κάτω ἀπὸ τὰς ὁποῖας διήλθον εἰκοσι Ἀἰῶνες χωρὶς να τὰς καταστρέψουν, τὰς ὑπερόχους θέρμας, τῶν ὁποῖων τὰ σχέδια ἔδωσαν εἰς τὰς τέχνας τὸν στέφανόν των, τὸ Κολοσσαῖον βουνό, γλυμμένο ἀπὸ γιγαντιαῖαν σμίλην, τὸ Κυρηναῖον ὅπου ὑψώνονται τὰ διασωθέντα προφανῶς ἀπὸ τὰς καταστροφὰς τῆς Ἑλλάδος, τὸ Κασπιῶλον, κεφαλὴν και ἐγκέφαλον τῆς Γῆς. Εἰς τὸ θέαμα τῶσων θαυμάτων και εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῶσων μεγαλειότητων, εἰς τὴν θῆαν τῶσων μνημείων σκορπισμένων ἐντὸς διασῶν ἀπὸ κυπαρίσσια, πού μοιάζουν σὰν πένθιμο διάδημα τοποθετούμενον ἐπάνω εἰς πόλιν, ἀπὸ κάποιον ἀόρατον πνεῦμα, ὅταν οἱ κώδωνες τῶν Ἐκκλησιῶν πού προσκαλοῦν εἰς τὴν προσεχὴν, σὰς στέλλουν τοὺς μελαγχολικὸς ἤχους των, ὁμοίους με φωνὰς μαρτύρων ἐξερχομένων ἀπὸ τὰς κατακόμβας ὅταν αἱ σκαιὴς τῆς νύχτας κρέμονται θλιβερὰ ἐπάνω εἰς τὰ ἔρημια ὡσὰν να ζωγραφίζον τὰς ψυχὰς τῶν ἡρώων, ἡ ψυχὴ πλημμυρισμένη με τῶσας συγκινήσεις διακηρῦττει τὴν Ρώμην, ὅχι μόνον πρωτεύουσαν τῆς Ἰταλίας, ἀλλ' ἐπίσης αἰωνίαν πρωτεύουσαν τοῦ κόσμου.

Δὲν μπορῶ να ἀποκρύψω κάποιον μεγάλο αἰσθημα

σεβασμοῦ δι' αὐτὴν τὴν μοναδικὴν Μητρόπολιν εἰς τὸν κόσμον. Ἡ Βαβυλών, ἡ Τύρος, ἡ Ἱερουσαλήμ, αἱ Ἀθῆναι, ἡ Ἀλεξάνδρεια, ἔζησαν στὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν εἰς ὁρισμένην περίοδον χρόνου και εἰς περιορισμένον διάστημα, πραγματοποιοῦσα ἐκάστη τὴν ἰδέαν της, ὕστερα ὅμως ἀπὸ αὐτὸ ἐξηφανίσθησαν μέσα εἰς τὴν σκόνην τῶν ἐρειπίων των χωρὶς να ἀφήσουν εἰς τὴν ἱστορίαν ἄλλην ἀνάμνησιν ἀπὸ τὴν τῆς ζωῆς των, και ἐπὶ τῆς γῆς τὰ κόκκαλα τῶν πτωμάτων των. Τὸ Παρίσι, τὸ Λονδίνον, ἡ Νέα Ὑόρκη, βασιλεύουσιν εἰς τὴν νεωτέραν ἱστορίαν. Ἀλλὰ αὐτὴ Ρώμη πού οἱ ἀρχαῖοι ὀνομάζουν Αἰωνίαν Πόλιν, ἐνώνει τὰ δύο ἡμισφαίρια τοῦ χρόνου: τὸν Ἀρχαῖον και τὸν Χριστιανικὸν κόσμον.

Emilio Castelon

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Κ' ἔτσι πού λές ἀδερφάκι μπαίνοντας στὸ πολυτελὲς και ἐκπλωθεῖς στὸ κινέζικο, ἀπάντησα στὴ μυστήρια τὰ ἐξῆς:

Στὴν Ἀγαθὴ ὅπου ποθεῖ τὸ χρυσαφένιο μου πουγγί.

Δεξινίς,

Τὴν ἐπιστολὴν σας με τὸν πιταρῖκον τὴν ἔλαβον και τὴν περιέτρεξα ἀπὸ πάνω ἔως κάτω με φοβερὸν ἐνδιαφέρον. Τί να σας εἰπῶ ἀπὸ τὰ γραμμένα σας ἐκατάλαβα τὴν μεγάλην ἀγάπην πού ἔχετε διὰ τὸ ὑψηλὸν ἀτομόν μου, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν δύναμαι να σας εὐχαριστήσω, στὴν ἐπιθυμία σας τοῦ να γενοῦμε ἐν Αἰτία ὅτι σεῖς εἰσασται τῆς ντερνιέρε, ὦρ, ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι ντεμοντέ. Και ἐξηγοῦμαι: Στὴν ἐποχὴ μας ὅταν ἕνας νέος ἀγαποῦσε μιὰ ἔπρεπε να χύσῃ και λιγάκι αἷμα, να χαλάσῃ και κάνα δυὸ ζευγάρια παπούτσια, και ὅταν γινότανε τὸ μυστήριον, ἔβλεπε τὴν Κυριακὴ ἕνα ζευγαράκι σεμνὸ να πηγαῖν ἡ στὴν ἐκκλησιὰ, ἡ περίπατο και ὅλος ὁ κόσμος τοὺς καμάρωνε, κι' ἂν δὲ και κανένας τολμοῦσε να κυττάξῃ τὸ ἡμισυ λίγφ περισσότερο ἦτανε ξεγραμμένος ὁ βλάμης αὐτός. Κι' ἔτσι ἡ οἰκογένεια εἶχε ἀξία μεγάλη. Ἐνῶ τώρα δὲν ἔχεις να χύσῃς οὔτε αἷμα, οὔτε παπούτσια να χαλάσῃς, παρὰ με τὴν πρώτη ματιὰ—και μὴ σὰς κακοφανῆ—τὸν ζητῆ, δὲν σὰς ζητῆ, διὰ ἄνδρα, και ἂν αὐτός ὁ φουκαρὰς πέσῃ στὴν ἀπέχη, ὡχ ἄλλοι του, με τὴν πρώτη μέρα τοῦ ζητᾶτε κέψιμο μαλλιῶν «ἀλλὰ γκαρσὸν», τὴ δεύτερη ντάσιγκ, και ἂν βγῆτῃ και περίπατο, εἶναι ὀποχρεωμένος να στέκεται παράμερα γιὰ να ἐξηγηθῆτῃ με κ' ἀποιο, πού τοῦ τὸν κολλάτε γιὰ συγγενὴ πού ἀκῆμη δὲν τὸν γνῶρις. Ὅλα αὐτὰ λοιπὸν με ἀναγκάζουν ἐπειδὴ καταλαβαῖνω ὅτι εἶσθε «Ἀγαθὴ ἔνομα και πρᾶμμα» να σας τὰ γράψω ἴσως και συμμορφῶθῃτε. Ἐὰν δὲ ἔχῃ σας στέλλω και τὸ γράμμα πού μου στείλατε ἀλλάζοντας δὲ τὸ ἔνομα να τὸ χρησιμοποῖησθε καταλληλότερον».

Σὰς χαίρετῶ

Μίστος Τζεμάλης

Συντάχτης τῆς «Ἑλλ. Τέχνης»

Λοιπὸν μάγκες πῶς σας φαίνεται ἡ ἀπάντησι; Μίστος Τζεμάλης

Ένα φιλολογικόν ζήτημα

ΜΙΑ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ ΠΟΛΙΤΕΥΤΩΝ, ΛΟΓΙΩΝ & ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Ο Έγκριτος καθηγητής και ποιητής, ο κ. Κ. Βάρναλης...

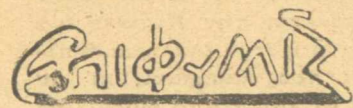
Η ενέργεια αυτή του Υπουργού της Παιδείας...

Εν όνοματι των στοιχειωδών δικαιωμάτων του ανθρώπου...

Αθήνα, 4 Απριλίου 1925

Παν. Αραβαντινός, Στ. Δημητρακόπουλος, Σπύρος Θεοδωρόπουλος, Περ. Καραπάνος, Νικ. Κωνσταντόπουλος...

Η «Ελληνική Τέχνη» μετά των συνεργατών της ενώνει...

Α. Ι. ΠΑΠΑΦΛΩΡΟΥ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ΘΥΜΟΥ

Παριμένο άω' τή ζωή

(Συνίχτισα)

—Σὺ ἐδῶ, καί τέσσερις ὥρα; Ὁ Παῦλος τί γίνεται; Πῶς μόνη; Πόσο χλωιή εἶσαι...

Η Κική ἐφώνησε τὴν ἀπερρέτριά της, τὴν διέταξε νὰ εἰσιτάξῃ...

Εἶχαν τόσο καιρὸ νὰ ἰδωθοῦν!... Ἀπὸ τὸ σχολεῖο καὶ ἡ ἀπρόοπτη ἀπὸ τὴν συνάντησιν...

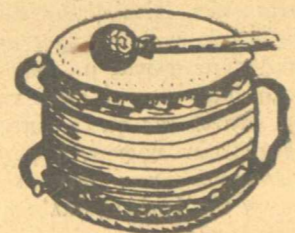
σὸ Παρθενάγωγείο κοριτοπούλα ξένοιαστα καὶ γελοῦσαν καὶ παίζαν...

Αὐτὰ δὲ πέρασιν ὅταν ὄπισθὰ ἀπὸ τὰ μάτια τους. Ὁμνήθησαν ἀκόμα τὰ τρελλὰ πειράγματα ποὺ καναν...

Παρ' ὅλα αὐτὰ τὰ ὅποια ἀτομάτως μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ μετὰ τὸ πρόγευμά κατέβηκαν σὸ κήπο...

(Συνέχεια στὸ ἐπόμενον)

ΤΟ ΠΑΛΗΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΕΚΤΥΠΩΝΕΤΑΙ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΠΙΠΛΩΝ

ΚΩΝΣΤ. Ν. ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ

Ὁδὸς Σαλαμίνος καὶ Μ. Ἀλεξάνδρου 78

ΑΘΗΝΑΙ

ΓΤΝΑΙΚΕΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Νίτσα—Δοιπὸν αὔριο. Τώρα ἔχω δουλειά. Αἰλὴ—Στάσου καμμένη νὰ σὲ ἰδῶ λιγάκι...

ΝΙΚΟΣ ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΣ
'Αγοραί, Πωλήσεις Αὐτοκινήτων
Προμήθειαι Ἐξαρτημάτων
ΣΧΟΛΗ ΣΩΦΕΡ
Ταχύστη[Διδασκαλία — Παροχή Διπλώματος
ΓΚΑΡΑΖ-ΙΝ. ΣΙΓΑΛΑ

—Πωσῶ!! Καταί! Γιά δὲς τὴ ντεμουαζέλλα σὸ ἀντικρινὸ τραπεζάκι...

ΕΡΓΟΛΗΠΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

M. ΤΖΙΒΡΑ & Γ. ΣΚΟΥΤΕΛΑ

Όδός Βερανζέρου 24.

(Στοά Λυδός)

ΕΚΘΕΣΙΣ

ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΜΗΧΑΝΟΥΡΓΕΙΟΥ

B. ΧΡΥΣΟΣΦΑΙΡΙΔΟΥ ΚΑΙ Γ. ΚΟΠΙΔΟΥ

Όδός Πατησίων 35.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΝΑΚΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ

Διευθυντής Λεϊκῆς Κλινικῆς Ἀθηνῶν

Ἐπισκέψεις 9-12 π.μ. 3-6 μ.μ.

Μάρνη 83 (πλατεία Ἀνεξαρτησίας)

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ. 1841

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ

A. ΔΙΟΜΗΔΗΣ

ΣΥΝΔΙΟΙΚΗΤΗΣ

I. ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ

Μετοχικόν ταμείον

Δρ. 240.000.000

Ἀποθετικά κεφάλαια

> 60.000.000

Καταθέσεις

> 3.700.000.000

Κεντρικὸν Κατάστημα ἐν Ἀθήναις

ὑποκαταστήματα:

Ἀγ. Νικόλαος, Ἀγρίνιον, Ἀλμυρός, Ἀμαζιάς, Ἀρ-
φισσα, Ἀργοςτόλιον, Ἀρτα, Ἀταλάντη, Βίμος, Βόλος,
Γκιουμουτζίνα, Γύθειον, Δεδεχιάς, Δημητσάνα, Δράμα,
Ἐδεσσα, Ζάκυνθος, Ἡράκλειον, Ἱεσόνη, Ἰθάκη,
Ἰωάννινα, Καβάλλα, Κελάφρυτα, Κελάμαι, Καρδίτσα,
Καστοριά, Κέρκυρα, Κοζάνη, Κόρινθος, Κύθηρα, Κύμη,
Κοπαρισσία, Λαμία, Λάρισα, Λεβαθεία, Λευκάς, Μεγα-
λοπούλις, Μεσολόγγιον, Μεσσήνη, Μοιτλήνη, Ναύπλιος,
Ναύπλιον, Ξάνθη, Παξοί, Πάτρα, Πειραιεύς, Πόρος,
Πρέβεζα, Πύλος, Πόργος Ρέθυμνος, Σάμος, Σέρραι, Σου-
φλίον, Σπάρτη, Σύρος, Τρίκαλα, Τρίπολις, Φλώρινα,
Χαλκίς, Χανιά, Χίος.

Ἐκδόσεις τραπεζικῶν γραμματίων. Προεξοφλήσεις
Λάγια καὶ ἀνοικτοὶ λογαριασμοὶ ἐπὶ ἐνεχύρῳ τίτλων
> ἐπὶ ἐνεχύρῳ ἐμπορευμάτων χρυσοῦ καὶ ἀρ-
γύρου.

Ἄνοιγμα πιστώσεων ἔναντι φορητικῶν (Crédits
documentaires).

Χρηγήσεις δανείων εἰς γεωργικημάτων.

Ἑπηρεσία Ἐθνικῶν Δανείων καὶ διαφόρων ἄλλων
Δανείων καὶ Μετοχῶν.

Εἰσπράξεις ἀξιών.

Καταθέσεις ἐν ὄψει ἀπλαῖ καὶ εἰς ἀνοικτὸν λογα-
ριασμόν.

Καταθέσεις ἐπὶ προθεσμία.

» Ταμιευτηρίον.

Φύλαξις χρωματῶν, ἀντιουσίου χρυσοῦ καὶ ἀργύ-
ρου καὶ ἄλλων πολυτίμων ἀντικειμένων.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ

Μόνον εἰς τοῦ

ΕΥΑΓΓ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

Ἀκαδημίας—Σίνα (Μέγαρον Παντελῆ)

ΚΤΗΜΑΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

**“ΤΟ ΙΟΝΙΟΝ,”
Α. Ι ΣΩΚΑΡΗ.**

ΑΘΗΝΑΙ

Πατησίων 26

Dr Παν Ν. Παπαπαναγιώτου

Στοματολόγος Χειρουργός Ὀδοντίατρος

Ἄριστοῦχος Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου

39 Γερανίου 39 9-12 3-7

**ΜΟΝΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΓΝΗΣΙΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΟΙΝΩΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ
ΟΙΚΟΥ Ε. Α. ΤΟΪΛ**

ὑποκαταστήματα: Ἀθήναι Προαστείου 3

Πειραιεύς Ναυάρχ. Μπέτη 23

Παρακαταθήκη εἰς ὅλα τα καλά Ἐξωδιμοπωλεῖα, Ζωοθεσια-
τόρια καὶ Ἐστιατόρια.

Γεν. Ἀντιπρόσ. Ν. Σ. Μεταξάς

**ΝΕΟΝ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ὙΠΗΝΟΥ
Δ. ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΧΑΤΖΗΜΕΛΕΤΗ
ΤΟ “ΕΡΕΧΘΕΙΟΝ,”**

ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΣΤΑΣΙΝ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐνομιάζονται Δωμάτια Πολυτελῶς Ἐπιπλωμένα
ΟΔΟΣ ΚΟΔΡΙΓΚΤΩΝΟΣ 2 ΑΘΗΝΑΙ

Δημ. Μεταξωτός

«Μέγαρον Ἀλάμπρα»

Μανικιούρ - Πεδικιούρ

K. ΜΠΡΙΟΛΑΣ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 4

ΗΛΕΚΤΡΟΚΙΝΗΤΩΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΩΝ
ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΙΚΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ
BENZINE: PRATTS
ΕΛΑΣΤΙΚΑ: WALTER MARTINY

THE ACROPOLIS TOURIST AND
TRAVEL BUREAU
ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΑΞΕΙΔΙΩΝ
Η «ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ»

Ἐκδίδομεν εισιτήρια, ἀεροπορικά καὶ σιδηροδρομικά δι-
ὅλα τα μέρη τοῦ Κοσμοῦ.

Παρέχομεν ἰδιαιτέρας εὐκολίας, μέσω των ἐν Ἑυρώπῃ ἀν-
τιπροσώπων μας εἰς τοὺς ἐπιστρέφοντας εἰς Ἀμερικὴν μέσω Χερ-
βούργου καὶ ἀναλαμβάνομεν τὴν κρήτην θέσεων δι' αὐτοὺς τηλε-
γραφικῶς.

Δίδομεν λεπτομερεῖς πληροφορίας, ἐπὶ των διαφόρων με-
ταναστευτικῶν νόμων, Ἀμερικῆς, Αὐστραλίας κλπ. καὶ διευκο-
λύνει ἐν γένει τοὺς πελάτας μας εἰς τὴν ἐκδοσὶ καὶ θεώρησιν
των διαβατηρίων των.

Ἀποκλειστικὸς διεργμηνεὺς τοῦ Γραφείου μας διευκολύνει
τοὺς πελάτας αὐτοῦ εἰς τὴν ἐπιβίβασιν ἢ ἀποβίβασιν αὐτῶν
καὶ ἀναλαμβάνει τὴν μεταφορὰν των ἀποσκευῶν των.

Διὰ περισσότερῶν πληροφοριῶν ἀποτινῆτε εἰς τὸ ἄνω Γραφεῖον
Ταξιδιῶν—Φιλελλήνων 1 Ἀθήναι.